

Савез књижевника у отаџбини и расејању
Зборник радова
VII међународне уметничке колоније
„Панонски бисери“

ЗАТВОРЕНИК НАДЕ

Издавач:

СКОР, Нови Сад

За издавача:

Игор Станковић, Нови Сад

Технички уредник:

Милош Б. Иветић, Футог

Лектор:

Игор Станковић, Нови Сад

Корице:

Драгица Ждралић, Петроварадин

Графике:

Стојанка Ковачевић, Ср. Карловци

Фотографије:

Никола Ђорђевић, Нови Сад

Штампарија:

„ГОРАПРЕС“, Земун

Тираж:

300 примерака

ISBN 978-86-7970-106-0

**Савез књижевника у отаџбини и расејању
Нови Сад**

ЗАТВОРЕНИК НАДЕ

Зборник радова
VII међународне уметничке колоније
„Панонски бисери“

Нови Сад, 2013

ПРЕДГОВОР

Читање је најбоље учење
(Пушкин)

Савез књижевника у отаџбини и расејању је још једном, тачније по седми пут, 25.маја на Петроварадинској тврђави, остварио свој основни циљ, који се заснива на окупљању књижевних стваралаца ради подстицања на неговање, развијање и усавршавање у стварању и неговању језика, културе и живе речи српског народа, ма где били, живели и радили, и популарисања књижевног стваралаштва уопште (*члан 12. Статута*). Наиме Савез је окупио близу 60 књижевника из отаџбине и расејања, без обзира на верску и националну припадност, и организовао међународну уметничку колонију „Панонски бисери“, на тему „*Затвореник наде*.“

На тврђави се спојио север и југ, исток и запад Србије, а није изостало ни расејање, односно дијаспора! Своје милозвуче душе, за зборник колоније даривали су песници расејања и то из Аустралије, Немачке, Шведске, Уједињених арапских емирата... Интернационални карактер колонији су дали и песници из Бугарске, Русије, Републике Српске, Федерације Босне и Херцеговине. У оваквом амбијенту распламсала су се песничка срца, а кад су срца у пламену, искре излећу на уста (*енглеска пословица*). Управо те искре Савез је прикупио и објединио у зборнику радова. Како каже једна стара индијска пословица *Мртав слон оставља своје кљове, тигар своје крзно, а човек своје име*. Учесници СКОР-ове колоније оставили су више од свога имена! Оставили су најискренија и најдивнија осећања, преточена у писану реч. Тиме су поделили не само своја осећања, већ и знања,

те тако другима пружили помоћ да напредују. Како младим песницима, тако и будућим нараштајима кроз спознају о животу, раду и догађајима из прошлих времена.

Савез је поводом ове колоније, по први пут, ради остваривања својих циљева успео да обезбеди сарадњу са локалним органима власти, односно са Градском управом за културу града Новог Сада, која је обезбедила материјалну помоћ за одржавање ове међународне уметничке колоније, на чему се Савез најискреније захваљује. Ова помоћ утолико је значајнија, јер је дошла у правом, а и тешком тренутку, нарочито узимајући у обзир свеукупну друштвено-економску ситуацију, односно кризу, која на жалост најпре погађа културу. Управо из тог разлога, СКОР и његови чланови се још више залажу да та свеопшта криза, не баци културу у засенак свеукупног јавног живота нашега друштва.

Мај 2013
Нови Сад

Потпредседник Савеза
Милош Б. Иветић

АНИТА ПРШИЋ, Дубаи, УАЕ

НАДАЛА САМ СЕ

Грлим сећање док ниси ту и као на филмској траци премотавам сећање.

И док ниси ту, непрекидно прелиставам ноте већ одавно одслушане песме изгубљеног CD-а који ме сећа на тебе. Док ниси ту – а увек присутан.

Присутан у ваздуху, мојој кожи, у мирису парфема док га стављам на врат, у свакој улици коју смо прешли... На сваком ћошку те чекам по пет минута надајући се да овог пута само касниш и... надајући се да ћемо опет седети на оној клупи по повратку из града.

Колико сам се пута само *правила* и као послом пролазила твојим спратом и колико сам пута баш поред твоје кабине имала јако добре пријатеље који баш у том тренутку нису ту, кад знам да се враћаш са свирке... и када знам да ћу те видети, само на секунд, јер ми колена не би издржала дуже... Сваки план твог рада сам љубоморно чувала само за себе и са тешком муком дочекивала тих твојих фамозних пола сата паузе, на којима сам се појављивала као случајно у *кру* бару...

Ох, колику сам вољу имала да попричамо, о било чему, а није постојао језик на ком би се разумели. Колико волим сад тај језик, а сетим се да сам на почетку знала таман толико да би се ти грохотом смејао сваки пут када покушам, али је вредело. Заиста вредело што сам наставила да покушавам, надајући се да ћу те освојити!

(одломак из романа у припреми)

БОЈАН МИТИЋ, Врање

БАДЕМ

Доћи ћеш тихо, нежно и меко
попут јесењих, блажених киша,
мирисаће ти кожа на бадем и млеко,
на ноћ трава, на месечину липа.
Стапаће се у блаженој тами
бљештаве боје наших сена смелих,
по поноћи остаћемо сами,
под лепетом крила голубова белих.
Уснуће тада све прошло у нама,
стара липа, сећања стара,
и док се на истоку топи тама,
док нам сунце пољупце пара.
Остаће чежња у новој зори,
траг двоје људи што грлише таму,
још једна ноћ да пламти и гори,
још пуно сна по светлome дану.

БОРИСЛАВ ГАВРИЋ, Бијељина, Р.СРПСКА

ИНВЕНТУРА ЖИВОТА

Када направим инвентуру живота:
шта сам могао – шта чинио, а шта нисам
и све ставим на вагу, буде ме срамота.
У простору тмине, у души празнине.
Ништа није моје, осим успомена што се роје.
Бдијем ноћи, гледам празне мјесечине.

Дјечаци као скакавци са сјенокоса
и снови кроз прошлост пролазе,
као лептири изнад свјежег откоса.
Лопта крпењача и парче ливаде,
дјевојчица пуна пркоса – и све невоље
нису могле са животом да ме заваде.

И оно што је било поред старе брезе,
када направим инвентуру живота,
било је велико ништа – било је без везе.
Што је било и што није, све се брише.
Опет на вјетрометрини стојим, дане бројим,
док около пљуште вреле оловне кише.

БОРКА ДРАГОЉЕВИЋ, Нови Сад

ОДАКЛЕ СУ ДОШЛИ

Одакле су дошли
и докле остају?
О, зашто нам наша
богатства продају?

Ко их је послао,
а и како смију
да продају нашу
целу индустрију?

Ко им наређује
и чија је воља
да продају наша
јакo плодна поља?

Продају нам поште,
наше електране,
и Телеком систем
некоме са стране.

А где су им паре
имања продатог,
негде код некога
нама непознатог?

Све су то купили
неки сиромаси,
који нису имали
динара у каси.

БОРКА ЖИВАНОВИЋ, Нови Сад

НА МОМ САЛАШУ

Над равницом просула се јутра,
од иња трепере залеђене гране.

Дивне слике старих успомена,
на мом салашу мене више нема.

Вране гачу траже своја јата,
срушен салаш стари озидан од блата.

Где су коњи врани расплетене гриве,
нема оца мога који оре њиве.

Тежак облак притиска равницу,
позобале птице сву пшеницу.

Чини ми се да сам све то снила,
као да сам са оцем на салашу била.

ДОКЛЕ?

Било неко дивно време,
радило се, имало се,
радио је ко је хтео,
добићемо - сви смо знали,
имали смо, нисмо крали.

А сад дошло време друго,
нико ништа не разуме,
да објасни и не уме.
Имали смо блага доста,
мало тога за нас оста;
имадосмо - продадосмо.
Паметан човек кућу гради,
лош продаје, па се слади.

Тата пос'о свугде тражи,
нигде ништа, само лажи,
баш чекамо само на те,
За посао, стар си, брате.

Услед светске силне кризе
изборише себи визе,
лутају по белом свету,
црвен тепих на паркету.
У грудима душа јеца,
шта ће јести наша деца.
Тешко је то, људи моји,
брига је то нека, нека,
и за малог човека.

БРАНКО МАРАВИЋ, Халмштад, ШВЕДСКА

МЕЛАНХОЛИЈА

Вечерас пишем самоме себи,
празне ријечи, дубини душе.
Можда су то мемоари,
што лутају ноћу тражећи кафанске димове.
Ни дима више нема, вино се у бездан.
Ко однесе нешто тако лијепо и
обриса успомене у трену.
Сунце је добило патинасту боју,
грије оно и сија, пече кожу,
а душа људска ипак хладна.
Неко је заборавио на љубав,
заборавио да је само обичан човјек.
Не желим га се сјећати, јер тај неко је уништио,
идеале и људску визију.
Не кунем јер не знам, не молим јер нећу,
али се борим и хоћу, да некоме отворим очи,
да не преспава сва збивања око себе,
која је сам проузроковао.
Ех да ли ћу видјети, крај краја и почетак почетка?
Понестаје снаге за трагањем за тим димом,
Понестаје воље за исправљањем туђих грешака,
када треба и своје исправити.
Моје су грешке можда заблуда а њихове,
болесни идеали.
Питам сам себе овако усамљен,
ко је ту већи грешник?

ЧЕКАЊЕ

Да ли да пређем
невидљиву нит свога поноса,
направим искорак и кажем ма све нек иде?
Да ли да плунем на себе обећавши себи чврстину,
а спреман сам да клекнем?
Толике утрнуле ноћи са погледом у празно,
мјерења времена мислима,
раздаљине мјесецима и самоће болима.
Колико траје да човјек истраје?
Одакле снага у празном простору,
згрченом лицу, тужном погледу
да надасве подигне вољу на површину?
Више не планирам ништа, јер не знам да ли ће,
не планирам јер не знам када ће,
не планирам јер не знам коме ће.
Ово је цијена једног стрпљења,
разгради и састави тијело по безброј пута,
да не знам ни ко сам био ни шта сам сада.
Ношен идејом љубави,
бацио сам своје тврдоглаво ја.
Корачам напред јер знам да некада хоће
и исплатило ми се.

ЖИВОТ

Ја:

Тугу слих низ ријеку,
срцбу уклесах у камен,
баких успомене у понор сјећања,
у мисли окружене празнином.

Питам се:

Шта остаде у мени послије овог чишћења,
да ли сам само покретна љуштура
окружена туђим емоцијама,
којима треба да се прилагодим?

Видим:

У магли сунце, у води пјесму, у
камену извор, у крошњи лежај,
на трави уздах, а у птицама тајне опјеване.

Знам:

У капи љубави има и кише, у сузи, туге и среће,
у љепоти мало горчине,
у истини лажи а у лажи истине,

Тражим:

Негдје закопано у дну постојања,
нешто искричаво, топло, сјајно,
у дугиним бојама.

Нешто што би испунило човјека.

Гдје то лежи у појединцу?

Слика:

Поглед на сунце враћа вољу,
звјезде ноћу враћају жељу,
вјетар доноси машту,

а твоја слика уноси немир.

Ти:

Унесе немир осјећања,
ломе се мисли добра и зла,
помијешане жељама и сновима,
а ипак залирене чудном топлином.

Јака:

Јака си у мени, као творац живота,
извор наде и свјетла,
основа живљења и смисла,
рудник најљепшег свјетла и
једини разлог мога постојања.

БРАНИСЛАВ АЈ, Нови Сад

У СУТОН

Као на променади,
трепере цврци у модрини.

Далек им неко песму дозива.

У трави један ужарени прамен,
распршена светлост,
просуто црвенило.

Скривен, ветар призива мелодију.

БРАТИСЛАВ ПЕТРОВИЋ, Бела Паланка

ЛИДИЈИНО ПИСМО

(сегмент необјављеног романа НОСТАЛГИЈА)

Милошу је остао још само да положи Устав Сједињених америчких држава и да постане држављанин ове велике државе. Учио је у соби, када му службеник центра донесе писмо. По рукопису виде да је од Лидије. Задњих дванаест месеци је од ње примио само два писма. Мучила га је и душу му раздирала помисао да је Лидија нашла другог човека. Мада, почео се и са тиме мирити. Дрхтавим рукама је отворио писмо и стаде га читати:

„Драги мој Милоше. Ја сам сада сама на планети Земљи. Немам више нигде никога! Мама и тата су погинули у саобраћајној незгоди! Враћали су се са посла, када је на њихово возило налетео камион. Страшно...“

Док је читао писмо грунуше му сузе на очи. Не толико због мртвих родитеља своје љубави, већ због саме Лидије. Секирао се за њу како је она сама у туђем свету све то поднела. У трену, док је брисао сузе и гледао кроз прозор, му се око срца појави радост.

– Па сада ћеш ми се драга моја вратити!“ – чу себе како полугласно промрмља. Врати се опет да чита писмо:

„Милоше, ретко сам ти писала, јер сам се скидала са дрога. Свака помисао на тебе, а те како бих своје мисли покушала да преточим у писане речи су у мени изазивале неизмеран бол у души. Зато сам сама себе одвраћала и од помисли на тебе, а тек да ти пишем... Никако! Не знам колико ћеш ме разумети! Али знај да ти истину говорим. У Југославији немам више никога, и деда је умро, знаш већ да је тата продао и стан у Нишу, тако да је за мене Југославија прошлост. Али Милоше, не знам како је теби, али ја сам се

скинула са дрога, али сам оболела од једне друге опаке болести - од носталгије! Она је увек присутна. Не знам како се ти са њоме бориш? Код мене је увек, има задњу годину. То је исто као да питаш неког да ли је сав свој. Другачије ти је не могу дочарати. Разједа човека. Има дана када је гурнем подаље од себе; можда прође и читав месец у том бежању. Али догоди се да ме готово неспремну дословце шчепа за врат. Прикује ме обично за фото албуме, ако не, онда ми кроз филм ова сећања на препад у коске завуче... Гледам нас у албумима, срећне, насмејане, загрљене... Онда ми је још теже! Али када видим Ниш... Чаир... Тврђаву... У даљини Суву планину и Трем... Душа хоће да ми пресвисне. Морала сам ти ово написати, јер чини ми се да са носталгијом преживљавам веће патње него ли са дрогом. Не знам како се ти носиш са тиме?"

Читао је, али о њеним даљим плановима ништа. То га је занимало. Запали цигарету и настави:

„Милоше, ти имаш још две године како би добио папире, то је доста дуго. Ја ћу покушати да остварим свој сан. Размишљала сам да дођем код тебе у Ј.А. Нећу! Биће тешко и теби и мени. Не, ипак не! Ја ћу радити оно што сматрам да треба да радим. Размишљала сам пуно о нама. Није нам се никако давало да будемо срећни и безбрижни. Можда бисмо такви били да смо остали у Југославији. Али овде, као да смо се на Бога камењем бацали. Никако нам се нису казале на нашим животним путевима подударале. Питање је да ли ћу ја моћи икада више имати деце. То ме прогања. У сну ме буди плач бебе, сањам нашу девојчицу како је за руке водимо кроз Чаир. То ме убија. Сматрам драги мој, вољени Милоше, да нам се путеви више не укрштају. Кад год смо се срели, нешто је полазило на горе, никако на боље. Ти си оставио све у Нишу, пошао по мене, и где смо сада? Хиљадама километара раздвојени. А у Нишу нас је, мој Милоше, само једна једина зграда делила. Били смо тако близу, а сада смо тако далеко. Имам утисак, мој Милоше, да ако бисмо опет тражили један другог и да

се опет сретнемо, да би нас околности убрзо раздвојиле и да би наше следеће место боравка било, теби на Марсу, мени на Јупитеру. Ја више немам снаге да се суочавам са страхом од наше будућности. Ништа није пукло у мени, једноставно после сахране маме и тате сам села и добро размислила. Сматрам, да ми сада пођемо свако својим путем, а Бог ако је милостив, нека нас сам састави. Можда није коректно, али ја више да јурим Бога за нашу срећу немам намеру, а он ако мисли другачије... Ту смо. И он и ми! Биће ти тешко када читаш ово писмо. Мислиш да је мени лако да ти све ово пишем. Свесна сам да после родитеља губим најдражу особу на овом свету, али сам једноставно тако одлучила. Ништа нам није ишло и ништа није вредело, од оне наше задње ноћи у Нишу. Немаш потребе да ми пишеш више на овој адреси. Нећу бити на њој. Можда нећу бити више ни у Аустралији. Драги мој Милоше, желим ти сву срећу овог света. Збогом! Вечито твоја Лидија.

П.С.: Да... заборавих... Морам ти описати један те исти сан који сам први пут уснила ноћ пре но да ми родитељи погину. После тога сам га сањала још два пута, ноћас задњи пут. Потпуно исти сан: Ја у белом валу, као невеста, чекам свога младожењу... Испред наше нишке саборне цркве, а тебе, мој Милоше, ниоткуда нема... Одједном те видим на небу... Осмехујеш ми се, и полако као крила имаш, силазиш, гледам те како са неба силазиш, хваташ ме за руку и нежно, као ти умеш, кажеш *Идемо, Лидија... Попови не чекају...*“

БУДИМИР ФРКА, Нови Сад

СНОВИЋЕЊА

Варком су нас опчинили на рубу преврата,
прснувши ко одбачено стакло у дивљини,
затим уградише сказаљке од злата
по срчаним сводовима пуцњем у тишини.

Запловисмо у немиру као додоли,
јер нам густа магла зенице разгара,
зато осетисмо неизмерне боли,
попут лудог сновиђења када се раствара.

Поново нас обасуше знамењем кристала
и поклонише нам престоље бескраса,
као да смо на попришту сулудих вандала,
а не под окриљем заслуженог сласа.

Зумирамо тмурне сенке усхићени страсно,
ближећи се зони помраченог света,
пролазећи ништавилем бауљамо гласно
против злих твораца несталих планета.

ВЛАДАВИНА ЗЛОДУХА

Надвило се пророчанство над мисли прастаре,
па завлада олуја место правог хтења.
Све се повратило у страхоте старе,
уместо лепоте срећног васкрсења.

Гатара предвиди само црне знаке
над попрштем гнусног невиђеног боја,
као да је тама разоткрила краке,
хистеричним зовом раздирућег строја.

И злодух завлада у руху скитнице,
реке и планине претвори у сену,
црни пианино попут злослутнице,
порину дубоко у прах и опсену.

ТАЈАНСТВЕНИ СТРЕЛЦИ

Поново смо у одбрани одолели злима
кључевима срца за лепоту снова,
па се опуштено предасмо мислима,
као матадори кроз арене зова.

Орканске страхоте трајно истребисмо,
спремни за насртај вечних грабљивица,
ал` се неопрезно криво настанисмо
и зато нас обузима тужна неверица.

Безумно нас нападоше одапетом стрелом,
подвргнути тајанствено непознатим страхом,
зато их молимо писаним опелом,
да нас не засипљу отрованим прахом.

Морамо се трновито снажно пробијати,
кроз старе пећине из којих смо дошли,
јер нам сат издише, а време нас крати,
док лутамо по стазама које смо већ прошли.

ВАЊА АНГЕЛОВА, Велико Тарново, БУГАРСКА

ОСУЂЕНИ

Ратку Раткову

Староставна плаветнила заблуђена собом,
звездани пламен у крштеној води сада,
верујеш ли да смо осуђени с тобом,
некада, ни ја не знам када.
Да јуримо зрак копита
и процвало зло без трага.
Полудела млада ли је свита,
ваљају се трпезе, блуд и снага.
Ваљају се авети пробуђене,
шире се краткотрајна плакања,
и опет смо заједно осуђени.
Пузе сенке утабаних путања.

ВРЕМЕНСКА ДВОКОЛИЦА

Опет ли временска двоколица
лети у неосвануле горе?
У миру сада почивају лица,
вишегодишње успомене, жеље и боре.

Ватра у незапаљеним светлима тада
још продужава да пламти,
мртви су нам заштитници сада,
свака двоколица јечи и памти.

Нема сујете међ' сујетама,
у тој неморалној тмини,
и крећемо већ ка звездама,
смртни и бесмртни у судбини.

Б И Т К А

Зар опет, зорице тврдоглава,
будиш већ заспале ратнике,
колико близу остаје слава,
сунца уз венце и ловорике.
Да л' логоре непријатељ тражи,
да нову битку заподене?
Брежуљци су још на стражи,
привиђења авети су им окружење.
Смрт предстоји - врло је близу,
да крене песмом и виком,
битка у којој савладавамо кризу,
храброшћу над злбом и гневним криком.
Застани, зорице тврдоглава!
Времена превише има.
Младим борцима не буди јутра плава,
нека спавају под ловорима и венцима!

ВЕРА ЦВЕТКОВИЋ, Книћанин**ЖЕНА БЕЗ МИЛОСТИ**

Хеј, проклета жено!
У очима твојим све је речено!
Гладна ли си за богатством била,
сада си и на Косово загазила.
Отимаш то место свето,
нека ти буде вечито проклето.

Нека те на све ово наши мртви сете,
сачуваше тебе кад си била дете.
То је сада хвала,
од оне девојчице кад је била мала.
Над Србином ти си дигла руке,
зар нам није било доста наше муке!

Чује Србин како му се прети
и ово ће преживети.
Не дозволи, драги Боже,
да се на Косову туђе душе множе!
Нек се увек српска песма чује,
Србин душманину кроз песму поручује:
*Вратите се одакле сте дошли,
нисте нама никад драги гости.
Оставите оно што је наше.*
Чујеш, зла жено!
Знам да те ове речи не плаше,
јер немаш срца, немаш душе.
Желим само да те српске сузе угуше,
да се Богу молиш
и никад наше сузе не преболиш.

Вечно да се кајеш шта си чинила,
ни душа твоја да ти није мила.
Нека се увек на Косову чују манастирска звона,
то је жеља моја
и српскога народа.

БОГ И ЧОВЕК

Бог човека створи
да лажно не говори.
Време учинило своје,
па се и лажи више не броје.

Знамо сви, драги Боже,
да је лагати гре`ота,
а шта имамо од оваквог живота!

Дођоше неке године тешке,
да човек не може да живи без грешке,
јуримо, журимо,
а већ сутра зажмуримо.

О, Господе драги,
шта нам овај живот ради?
Осташе старци, одоше млади,
ко ће овај свет даље да гради!

Кажи доста је, Боже мили,
нек настави свет боље да живи,
нека крај дође мукама нашим.
Знаш ли, Боже,
да ме ово чудно време плаши?

ЛЕВО, ДЕСНО, НАЋЕШ МОЈЕ МЕСТО

Када кренеш из Перлеза за Тител,
пре моста раскрсница лево,
ту је моје село.

Када кренеш из Титела за Перлез,
после моста десно,
на табли пише моје место.

Молим те, скрени, уђи у село,
видећеш улице лепе,
широке, праве и дуге,
срешћеш веселе, насмејане људе.

Село јесте мало,
руку пријатељства свима је дало.
Волимо све!
Живимо мирно и полако,
јер најбоље је тако.

Зато дођи, види,
знам да ће и вама да се свиди.
Разгледај мало боље
и ви ћете бити добре воље.

Хвала свима јер сте видели
шта Книћанин има.

ВЛАДИСАВ АРСЕНОВИЋ, Шабаци

ЗАЛОГАЈ

Са Сунцем дође
кроз маглу прође.
Дању милује, ноћу силује.
Углађена, угађању навађена.
Она је нај, она је сјај.
А он за њу је само залогaј.
Водиће њега и биће стипса,
ма није она јача од гипса.
Има и тело има и гласа,
са мушким хоће да лако таласа,
рећи ће нема било је стега,
обећања даће то није тешко,
чудио бих се ако учини нешто.
Можда и чини на другом месту,
како сеје тако се враћа,
некога штите и сложна браћа.
Све се окреће и точак среће,
некада по дану, некада увече.
Ма свега има ал` туђе хоће.
Понекад краде „ забрањено воће“.
Воли да проба он није роба,
за љубав треба у сексу проба.

КРАГУЈЕВАЦ

Крагујевац, Лепеница,
један град с четири лица.
Наоружање у музеју,
показује нашу земљу.
Уметници са свих страна
показују све без мана.
Нешто сликом и цртежом,
и скулптура ту је стара,
и вајарског има дара.
Од оружја револвера,
и другови и стругови,
уметници и кумови.
Шумарице поред њега,
шета Маја преко брега,
поред хумки мимоходом,
крај језера с бистром водом.
Весела је, гипко хода,
рече да је чиста вода.
Показује та знамења
и спремна је за веселја.
Опрашта се, руку пружи
а картицу шака држи.
Захвали се искрености,
и с Нешом се ја опростих.

ГРМИ У НЕВРЕМЕ

Дува ветар и трава се буди.
Грми сева олуја већ луди.
На северу светлице севају,
голе гране у шуми зевају.
Путеви су и улице празни,
све се љуља ко по
некој казни.
Громови грме у невреме,
песник гледа и пише
без треме.
Види Сунце с Цера
му се јавља,
а пролећна киша га поздравља.
Нема дуге да радост донесе,
пролеће ће радост да донесе.

ГОРАН ИЛИЋ, Книћанин

БАЛАДА О ПОЖАРНОМ

Чујте сада свог другара,
пожарство ми срце пара,
овде време споро тече,
ја пожарни свако вече.

И по списку и по листи,
ја пожарни, увек исти.
То не могу да поднесем,
од хладноће сав се тресем.

Прсти трну, зуби звече,
ја пожарни свако вече,
хладан ветар уши брије,
сав се тресем, хладно ми је.

Не подносим хладну климу,
па ја пођох у кабину,
и чим сам очи склопио,
официр ме ухватио.

Прича ми неке своје приче:
Надрљ`о си ти, војниче!
А ујутру, када свану,
одведе ме капетану.

Капетан ме постројио.
Зашто ли сам тамо спав`о?
Каже мени: *Чујеш, сине,*
притвор теби сад не гине.

Два дана ме притворио,
не бих ли се ја смирио.
Да вам кажем нешто право,
тамо сам се ја наспав`о.

Али дође треће вече,
кад капетан ћати рече:
*Пошто војник добар није,
нека даје смене двије.*

ГОРАН РАНЧИЋ, Бабушница**УГАСАЛ ШПОРЕТ**

Некада, славе су трајале по три дна. Ма неје било ко са. Напред си морал ако си прави домачин, да закољеш три брава, да свариш големи котл ређију, сарме, ђувеч, пуњене попошће и разне манџе за три дна. По шесе човека наседу уз астал, па се наједу, па се напију, па се запоју јуначће песме и тека три дна.

Кво? Не верујете? Е, овак, мој деда Драгутин је имал четрнајес брата и неколко сестре, зарачуњај њина деца, па њина унучетија. Е, за тој и три дна, једни су доодили једн дн, друђити друђи, и док се сви не изреде слава је трајала. Е, мој брајко, тој су били Срби, а сг смо насметени, тг на славе се само ређија пила. Пред ручк студена ређија, уз ручк исто, а по ручк грејана. А и приче несу ко сагшње. Оно од причете и народ - какве приче такв и народ.

Ми, ко деца, наседамо прекај шпорет на трonoшће, слушамо у једно уо. Ма од свашта. Да сам имал скво да ји слимим како причају, да видите какви су тој човеци били. Имаше једн Славко из Радошевац, наш роднина, бил је у стање по недељу дна да остане при нас кад је слава. Тека, кад дооди нагосје, он доодеше сас чезе. Деда Драгутин га чујеше још од Плосницу како прапорци од коњатога прапорају, зарадује се, и само рече: *ете га Славко, запљесат иде*. Туј он одма истрчи на капију, дочекује га сас влашу ређију, исцеливују се, сместе чезете под левину, пред коња туре сенце ил му сипу зоб у зобницу, па кад тој заврше, тг и Славко извади из дисадзи шише сас ређију и одма се закрме, туј на двор. А из једну влашу, а из другуту. Кад јим досади да стојечћи пију, они се пригрну и тека улезну у собу. Е там пију и трезне се три дна, кад се разиду

друђи госјање, па остану само они у гостинску собу некада ји сустигне умор, па ји превари да дремну, тека уз астал, по нећи минут, па тија који се први просевери протресе се, па се дерне: *Побратиме!*

Тг се ушушкају женете, и ужуре, да јим наново постављају, тој кбо је готвено за славу. Они тг, како је ред и како су си научили, почну све наново, сас студену ређију.

Тија Славко беше сас једну руку малко чољав. Тој тека носи од одавнашњи ратови. Кад ни примети, како смо зинули у рукуту, ми деца, он ни сас њу плашеше. Кад појдеше конто нас сас рукуту да ни пипне, ми се уцврчимо, па беж на врата. После ни стиже прича, кад почемо по малко да разбирамо, ашто се они толко поштују. Тија Славко да би спасил Драгутина, кад били у рат, дванајесте године, па кад се дигло турлото он приметил како Турчин замашил да посече Драгутина, и тека, сас голу руку уватил сабљуту и од тг му руката недгава. Кад му отпију и одпоју и кад дојде време да си госје иде, деда Драгутин га испрачујеше чк до Плосницу, туј стану сас чезете, и како запну некоју причу, а она не иде без пијалци они се поврну, па си наставе причуту уз астал. Дешавало се да се тека испрачују по недељу дна. А некада се толко запричају у испрачувањето да стигну при Славков до у Радошевац, е тг је па такв ред да улезну и у дом при Славка. Женете како ји виде одма се растумарају и ете ти још једна слава. Тека деда Драгутин отидеше да испрати Славка, па после три дна Славко испрачује њег. Ете, ако ми верујете. Ко са да ји гледам.

ГОРАН ТРИФУНОВИЋ, Нови Сад

НАДА ПУСТА

На вечну љубав заклињем се теби
и завет овај понављам пред Богом,
живећи без тебе уморна ми душа,
све више жели рећи свету збогом.

Јер гори срце бескрајним жаром,
ал` усне твоје љубити не могу,
те слику ти љубим у руци са цигаром
и молим се за те и људима и Богу.

Ал` молбе моје ветар даље носи
и срце држи само нада пуста,
јер туђе руке у твојој су коси
и он сад љуби твоја медна уста.

ГОРДАНА ПАВЛОВИЋ, Београд

ЗАТВОРЕНИК НАДЕ

Ланцима сам везана
за кавез судбине,
шћућурена, спутана,
стављена у окове...
Свуда гвоздене су капије,
нико их не отвара,
нико не проговара,
само мук уши пара.
Рађа се зора,
иза гвоздених капија,
неки је други свет,
мени стран и непознат.
у њему је човек проклет,
од самог себе отет,
безобзирно гвоздене капије
прави и кује,
и душе трује.
Шћућурена, спутана,
у свом свету истине,
градим иза гвоздене капије
замак од морала и части,
са темељима од хуманости
и примесом човечности,
само ме топлота душе греје.
Иза гвоздене капије
моје се срце пркосно смеје,
нада се и чека,
ничија није довека,
проговориће људско из човека,
срце ће љубављу да угреје,

усхићење неће да крије,
уништиће гвоздене капије.
Ланцима сам везана
за кавез судбине,
шћућурена, устрептала,
затвореник наде,
чекам дан истине.

ДАРИНКА ТРИФОВИЋ Дара, Београд

ЗАТВОРЕНИК НАДЕ

Отргни се, надо, бар реч реци само.
Већ предуго спаваш, дај више не ћути.
И сребро од ћутње потамни, то знамо,
одшкрини се души што облаке слути.

Гледам травке редом у врат повијене,
и сенке што лице изненада лизну.
Поклопцем од шкриње притисни и мене,
нек ми ови задњи откуцаји склизну.

Закована надо, то ја за те стрепим,
скривена дубоко, дај нешто ми тражи.
Ко шљокице да те свуда по телу лепим
или неком новом храном да те снажим.

Неће једном бити ни тебе ни мене,
ни њиве у којој класа наше жито.
Узалуд ћу будити посивеле зене,
у дубоком мраку све ће бити скрито.

Затвореник твој сам, а руке те слуте,
јер по некад чујем ноћни сат да куца.
Још топлине има, поскидај капуте,
још сијају искре у огњишту срца.

Ако нешто назреш налик моме лику,
буди ме да скочим баш тог истог трена,
да млечног белутка опет видим слику
и ко некад будем исто занесена.

Примакни ме јату грлатих двојница,
док сећања тупо котрљају с листа,
да конопцем твојим извлачиш ми с лица
онај топли осмех кад срце заблиста.

Припремљене хајке по светињи газе,
а ја те још молим и грло се стеже.
Примичу се сати кад све мање пазе,
ко ће мом душнику мртви чвор да веже!

Скини оклоп, надо, са згуреног чела,
витезе пробуди без челичних стега,
да грозница прхне из хладнога тела,
ко некад да вирнем испод топлог брега.

Видим ли те, или нестајеш у пољу,
у топлој утроби земље као семе?
Што од мене тражиш да покажем вољу,
кад више немамо заједничке теме?

Круг за кругом пада, задња сам на клупи,
да батргам сама у округлом виру.
И дивљи кестени мени су сад скупи.
Ја сам само тачка на белом папиру.

ДРАГАНА ПАВЛОВИЋ, Врање

У ПО` НОЋИ

Зашто сам опет ноћ
повезала са мислима за тебе,
јер заслуга немаш и не заслужијеш,
вешт у лагању тј. први си, ал` не чујеш.
Честитам, јер, о побогу, поново губим себе.

Знаш стена у води одолева,
гомилом надолазећих таласа.
Чврста је, непомична, хладна...
Па да сад ми се и не снева,
схватам – срушила ме бескорисних речи маса.

Четвртину ноћи што остаде
и ово мало, грабим да средим
и мисли и лице – мало боје на капак,
али уморне су очи, и трептај јак је,
довољан да видим, сива је сенка, ал` су препуне наде.

Јер себи верујем и добрим данима што знам да биће,
А не умем да кажем ти ко што пишем сада,
мада зашто од себе изнудих још једно бдење.
Па зар је могуће да свиће?
Разумем да нестаће с јутром, као што вода
каткад на крају стену смрви у ситно камење.

ДРАГИЦА ЖДРАЛИЋ, Петроварадин

ЉЕПОТО

Хоћу ли те тражити кад ме буду носили путеви
а вријеме проносило, кроз године: без тебе!
Хоћу ли те и тад, вољети ...лијевом страном мога
срца,
што је упола живо, до пола мртво,
откад си отишао да ме не тражиш!
Хоћу ли те срести,
кад ми буду на ухо шапутали, нешто,
што сам жељела чути, само твојим гласом:
и замишљеним твојим ријечима - у мојој глави:
никад ми не би изговорено!
Хоћу ли очи слопити, некад,
кад ми образ буду додиривале руке,
стране кожи образа мог!
А ја сам свој образ чувала за кожу твог додира!

Хоћу ли те срести, некад, негдје?!
Ко зна гдје те могу срести? Ко зна!
Можда ми ни једна птица неће помоћи,
криком упозорења, да сам на правом путу - да те
пронађем?
Хоће ли вјетрови прећутати мојим корацима пут,
који води до тебе: Љепото...
Зашто ми очи склапаш?
Гдје си ноћас?!

Можда ћу једном у осмјеху сунца заборавити да те
тражим.
Јер ти си тамо гдје ће те моје срце пронаћи!!!
Ипак... Љепото, док ми склапаш очи: гдје си ноћас?

Која те тама препознала, у себи па ти одјећу обојила
собом?

Чија те топлина успавала?

Да ли свијећа или свијетло, очи ти склапа за сан:
ноћас; Љепото!!!

Што ми очи склапаш, кад знаш да треба да те
тражим.

Лутко, најдража моја пјесмо!

Неисписана разгледнице што стојиш у излогу мог
живота!

Спаваш ли... оловко срца мога...?

Да ли ми то по сновима пишеш,
Полако и испрекидано: Гдје си сад!?

ДРАГОЉУБ СТАНКОВИЋ, Београд

ВОЛИМ ДА ПИЈЕМ

Волим да пијем и пијан сам често,
жестоко је пиће, прави лек за мене,
ни по коју цену пити не би прест'о,
па чак и да сретнем, лепе очи њене.

Волим да пијем и пићу док могу,
јер неверство бледи једино уз пиће,
кад последња чаша дозове свог роба,
тада слика њена избрисана биће.

Непрестано пијем, нећу да се сетим,
пожуде за њом из најлепших дана,
само док пијем, судбини се светим,
уз пиће заборавим како боли рана.

Волим да пијем јер тада избледи,
њена слика што се стално враћа,
не причајте приче, пити само вреди,
подигните чаше, овај песник плаћа!

ЖИВКА ЗУБАНОВ, Беоцин**ЗАТВОРЕНИК НАДЕ**

Кроз облаке проломи се звук,
мисао опседа, и рече ми изненада:
Не говори ништа, у души ти је нада.
Мислиш да је заробљена,
чедна и недоречена... А ти је
ветром разнеси, водом разли,
сунцем обасјај и кишом заливај;
Немој је лако дати, нити нудити,
сво благо је камен спрам твоје
душе што је мелем.
И ако се ником не надаш,
немој духом да клонеш,
ти знаш да много тога можеш
и кад си тужна осмех да даш.
У грудима кад осетиш тугу
уздахом је избаци,
и никад не реци да си сама.
С тобом сам ја, Узвишени.
У облаку над тобом бдим.
Ја сам твој звук и мисао,
кретања и тајна,
ја сам у твојој души
затвореничка нада,
постојана и бескрајна.

ЗОРАН С. ПИЉЕВИЋ, Ниш

ЈАГЛИКИН ВЕНАЦ

Дуго сам пребивао на врху,
на том месту песника,
близу облака, близу недоречених хтења,
изнад дивље обале,
многих бродолома, сликаревог платна.
На Јагликином венцу,
одакле пуца поглед
на непрегледну пучину.
Ту, поред старе ветрењаче
с Ван Гогове прелепе слике,
јецала је под налетом ветрова,
стара ветрењача.
А ја?!
Под њом сам дуго писао стихове
о морима и валовима,
бродовима што се лагано крећу,
преко ватреног хоризонта, пред залазак сунца.
Светионику, светлима и боји са сликаревог киста,
што трага за вечитом ватром.
Дуго сам стихове писао опијен мирисима пучине,
на врху, на Јагликином венцу.
Док су галебови у јатима летели,
на топлим струјама ветра,
вриском пробијали одјек валова.
Тај осећај тријумфа је носио у даљину,
као порука у боци, тај непоколебљиви осећај...
Дозивао на поновност, стихове, птице у лету,
песнике и сликаре од боја опијених.

СЕЋАШ ЛИ СЕ, АНДРЕА

Сећаш ли се улице
кроз које смо пролазили
у прве предвечерње сате,
пијани од стихова,
које смо говорили
у кафеу „Песничка прича“,
црвеног вина,
као заласка сунца
на далеком хоризонту.
Андреа, сећаш ли се?
Док је стари капетан
Ролф приповедао приче
са далеке пучине.
И убеђивао да је север
једино право место,
где би отпочинуо
после дуге пловидбе,
на крају свог бурног живота.
Застава и фењера
под којима смо пролазили,
у ново јутро, запућени,
охрабрени мирисом кише
са успаване обале.
Валови својом пеном,
подсећали,
да смо постојани као птице.
На том месту...
У књизи стихова,
између многих редова,
многих песама...

Сећаш ли се, Андреа?
Пијаних докера,
и вриска галебова,
од којих смо бежали
смејући се дуго, дуго,
после тога. Сећаш ли се, Андреа?

МОЈЕ МЕСТО НА ОБАЛИ

Моје место
на обали севера,
кад сумрак дозива
из њедара ветрова.
Док говориш
моје име,
тако једноставно,
а снажно, као додир ветра,
изгубљене кораке бројимо,
бродове на пучини
и птице уморне,
између почетка и краја приче.
На мом месту чекања,
обала заћутана,
говориш нешто сасвим тихо,
о беспрекорној даљини.
Док имам тај осећај
спајања сенки и вала,
уздижем се из сећања
до највише тачке спознаје.

ЗОРИЦА СТАНКОВИЋ, Футог

ЗЕЛЕНА ЈЕСЕН

Зарудела јесен
испред мога прага,
златно лишће
засипа ми путе.
На прозору често
застане ми поглед,
на бакарном трагу
залазећег сунца.
А у мирној луци
споро се љуљушка
срце моје лудо,
к`о галија царска.
И све овог часа,
помирено, зрело,
ко хор младих пчела
хармонично зуји,
само једна грана,
скривена у души,
ствара немир мени,
по ноћи ме буди,
и увек једнако
сочно се зелени,
и омамљујуће пипи.

ПРОМЕТЕЈКА

Завела ме песма цигана,
дадох руку
вођи пагана,
да ме поведе
трагом јелена.

Плешући боса,
у прабини крај реке,
осетих чаробну моћ сенки.

Полетех на крилима
шарених марама,
пут дубоких непознатих
пећина.

Ватре, треба ми ватре,
река ме моли.
Ватри право ватри,
страст ме водила.

Мало због таме,
мало од песме,
мало од вина,
и зато што се не сме.

Боговима сам украла ватру,
још жар у оку носим,
открила сам
свету тајну светлости,
и одала је
распомамљеном земаљском роду.

Много сам, много,
замерила Богу.
Ено, још цигани прескачу ватру.
Нико се сада таме не боји,
чак ни ја, док на
стени прикована
бројим векове и
храним птицу
телом својим.

Цигани певају крај ватре,
а ја се Богу молим,
и волим цигане,
ватру и стену,
и ову птицу моју,
и њу волим.

ЗОРКА ЧОРДАШЕВИЋ, Франкфурт, НЕМАЧКА

ДУЊА НА ГРАНИ

Огољене гране и добују кише,
на измаку јесен, тихо дане броји,
само једна дуња неубрана стоји,
одољева вјетру, полако се њише.

Ко на мртвој стражи усамљена бдије,
под звијезданим небом ко дукат се жути,
забринутог лица, као да се љути
што сњегове чека гдје јој мјесто није.

Гледам тако дуњу како тужи сама,
у прошлост се вратих, сузе ми низ лице.
Сјетих се кад давно – баш на Материце

Једну крупну дуњу поклони ми мама.
Ја је дуго чувах, би ми успомена,
ширила је мирис као дуња њена.

ВРАТИЋУ СЕ

Хиљаду је жеља, али једна само
у срцу трепери , у крви се груша,
гдје још увијек рађа стара оскоруша
у цик зоре бијеле – да се вратим тамо.

Гдје фрула пастира снено село буди
и умилним гласом пјева сојка птица,
гдје под стревом гнијездо свија ластавица
гдје умију и сад поштоват' се људи.

На огњишту тамо тиња жижка мала,
већ предуго чека да ватру распламти,
ту нас пуна кућа – још ми душа памти,

са оцем на челу , за софру сједала.
Кад процвате јорговани једног јутра у свануће,
туђини ћу рећи *Збогом!* Кућном прагу вратићу се....

ИСТИНИТИ СОНЕТ

(у знак захвалности М.Ф.)

За име те он не пита,
за нацију, ни за боју,
брани Правду и Истину
да не гријеши душу своју.

Тих и смирен - једноставан,
многи мисле да је лаик,
ал' о Праву кад прозбори
тај адвокат, Мухић Фаик.

На све друго заборави
на страну се Правде стави,
у коријену сијече лажи.

Ријеч његова задња важи.
Све процесе он добије
у свијету му равног није.

ИГОР СТАНКОВИЋ Змај Врањски, Нови Сад

ИМЕ

Кренух у ходочашће прецима у част,
уз пут од смокве доживех сласт,
па уз чуђење да и слатко пече
напих се воде што из дрвета тече.

Поглед ми привуче на радњи натпис,
твоје име, прободу душу к`о Апис.
Па зар и у овој грчкој забити;
празнина ће срце преломити.

И опет певам, али се не чује,
јер од туге изгубих и глас,
само још срце моје добује.
Боже, од тебе очекујем спас.

Мисао нестаде у тишини без краја,
осетих мирис прженог кукуруза,
кад све истече, знам, смирићу се,
ал` још нам имена у звездама стоје.

ЈАДРАНКА ЋУЛУМ, Вршац

ИСПОВЕСТ

Искрено
признајем
грешила сам.
Кад
се дочепих вишег
понижавајући слабије.
Кад
се претварах хромом
пред онима
што су обогљени.
Кад
сам бирајући одабрала
лакше, а не теже.
Кад
бејаш послушна
из страха тврдећи
да сам у стрпљењу јака.
Кад
подигох сукњу
не бих ли избегла
блато живота.
Кад
ме утешише
грешке других.
Кад
сам певала хвалоспеве
мислећи да певање
је врлина.

Згрешила сам.
Искрено.

Признајем.
Човек сам.

РАВНИЦА

Еј, равницо
Дуга, предуга!
Распукло ти се небо
у очима,
и златом оковало
видик.
Јутарња роса
пали ноздрве.
Надојена ћутиш,
док се у загрљају
јутра,
као љубавници
зрикавци дозивају.
Однекуд песма,
грлена,
дубока,
к'о прва бразда.

Еј, равницо
девојко једра!
Колико ли у теби
сунца само има,
и песме,
и жуљевитих дана,
и распојасаних ноћи,
и вина,
и љубави.
Равницо, матеро!
А распукло ти се
небо у очима,
и зора у недрима.
Трешње крвљу обојиле
косу,
и врат ти набрекли.
Уздишу сокаци,
и звезде пале
ноћ препуну сласти,
и док се мошт цеди,
и вино точи,
тамбуре јече,
све до ноћи
сањива глава
стихове пише,
наздравља песмом
и с тобом дише.
Еј, равницо моја
дуга, предуга!

ЈЕЛЕНА СТОЈЧИЋ, Нови Сад

АДРЕСА

Идем ка тој адреси,
у ишчекивању да се деси,
да ћеш ме кроз врата пустити.

Улица наше прошлости,
са бројем нашег времена,
куца у углу том.
У срцу мом...
И све је као некада исто.

Можда мало оронуло,
ал' бистро.
Лако се препознаје све.
Мој дом је храм
твоје душе.

Наше силе љубави,
свим сјајем зраче.
Молитве,
од свега јаче нам значе.
За срећу,
наду,
мир...

И не дају да се газе те стазе,
што прашњаву љубав мазе.
А камо ли новој жени
уступити адресу, број.
И наших зидова крој.

Због свега тога што гуши,
што хоће
кућу да нам сруши.

Ја стојим,
у соби чекања.
Чекам ја,
вино,
и хладна вечера.
Надања...

Чак и прекривачи од свиле,
за нашим уздасима цвиле.
И адреса сања твој лик.
По дому испушта крик.
Да нису кафане криве,
што немам те,
због чега би ноћас пио,
кад ја сам кући?
И дремам те.
Дођи ти,
врата срца мог отвори,
прозоре туге затвори.

Дођи ми вољено биће,
бар за ново јутро
што свиће.

Ветар кроз време дува,
не би да ништа чува.
И све се друго мења,
а ја још живим од убеђења.

Године пролазе саме,
самоћи мојој су раме.

Адреса још увек је иста,
у срцу мом још блиста.

Дошле су боре на лицу,
на њима трагови свићу.
Прашина љубав зове,
да бришем је, оживим снове.
Све оне вечере саме,
мамурним вином боје дане.

Име ће твоје остати,
срцу ожиљак постати.

Затворићу врата Адресе,
будућност је продати не сме.

ЛАТИНКА ЗЛАТНА, Ловеч, БУГАРСКА
(АЛТЕНКА САПУНЦИЕВА)

БЕЛА ЛАСТА*

Јесте ли на седмом небу били
и облаке у рукама држали?
Не? Тада покушајте!
Кад бела ластва
на ваше раме слети,
насмешите се, помилујте је.
Поверујте јој!

Обавиће вас својим перјем
и љуљаће вас навише, навише.

Мила моја, ласто бела!
Увек слободно да дишеш
и на вољи простором да летиш –
ја те нећу у кавез затворити.

Птицо моја, нишану неба!

* Бела ластва у Бугарској је симбол среће

АРОМА У МРАКУ

„Наполеон је Наполеон,
јер је Жозефина
крај њега!“
Наполеон

Наполеоне мој,
када ти се дајем, узимај
онолико колико ти је потребно,
онолико колико можеш да примиш,
што преостане сачуваћу ти за сутра.

Не могу да премеравам,
нити да смањујем,
ни да се зауставим.
Од нуле, зар ће ти премного бити?
Шта ћеш од ње да имаш?

Кад ти се онако дајем,
а ти тражиш на другом месту,
мојих стотину врата остају отворена,
јер права љубав је она,
која и кад се грубо таласа,
осам бала сачува,
код деветог је - у Рају!
Зато кад ти се дајем, узимај!
Зар је то толико тешко?

Не тражим ништа више!
А само,
да те на крилима носим!

ЛЕПОСАВА УВАЛИН, Кикинда

СУДБИНА

Када те обори живот изнутра,
а душа свира само тужне ноте,
да могу загрлити мајку,
да срце зна певати,
не бих затвореник наде била.
У мени још жеље има,
полако к`о луч тиња,
надо моја једина.
Воштаница плаче,
тишина, празнина, бол.
Коју нико сем мене не осећа,
још и данас се сећам
раног и лепог пролећа,
када сам те упознала,
заспале наде у ковчегу
од времена.
Кључ у брави још стоји,
и неда затвореник наде,
жеље моје да испуни.
Чекаћу, верујем,
да си ту поред мене,
не видим те...
Осећам да робујеш нади,
као и ја, то је, моја мајко, судбина.
Звездано небо некад потамни,
сузу пусти, затвореник наде
сам била, јер тебе нисам имала...

ПЛАМЕН НОЋИ

Засветлеле звезде небо обасјале,
затвореник наде иште своје снове...
У ноћима дугим то се љубав зове!
Када зора свиће, дан и ноћ се грле,
чујем песму с пијаних усана,
док крв клизи у мојим венама.
И црвено вино лудило ми спрема,
у пламену једне ноћи,
грех ме грли, нежно,
остаје ми жудња у облацима среће,
и звук срца, што љубав покреће.

ЉИЉАНА ГЛИГОРИЈЕВИЋ, Житковац

ЗАТВОРЕНИК НАДЕ

Праскозорје размиче застор дана,
рађа се сунце и пружа шаке,
све се из сна буди,
небо се смеши, све више руди.
А ја у соби сама –
ћутим... ослушкујем... мислима зовем.
Нема те.
Мук.
Тишина.
Знам, затвореник сам наде.
Излаза нема
ту сам са њом,
а као без ње.
Обгрлила ме, напушта, држи,
затворила ме међ` своја недра
и само на трен
завири у моју душу.
А она жељна живота, топлине, среће,
мила и питома
к`о миомирисно пролеће,
и груба к`о вихор,
који међ` усеке душе слеће.
Ех, знам, све у мом животу стаде.
Немам куд –
затвореник сам наде.

ЉИЉАНА ФИЈАТ, Нови Сад

ЗАТВОРЕНИК НАДЕ

Увек исто јутро, једнако гађење.
У молитвама, од пламена мучен и понижен.
Огорчен, у страху од оног што ће уследити.
Са црвеним криком хрпа мртве прашине.
Свет претворен у камен. Умртвљено поверење.
Разнесена тела у бомбашким нападима:
Њујорк, Лондон, Мадрид, Бали...
Теглиш ли их својом душом?
Тероризам је пословни подухват,
наредбе у друштву од бар пет до седам људи.
Идеологија: страховладати. Осећај неутврђеног
датума и рока;
мртва деца у наручју, срањени домови,
руке, загрљаји напола прекинути.
На месту издељеном решеткама на неправилне
комаде,
са сечивом испод коже и надом коју ни врисак не сме
изрећи,
има ли ко да на Гвантанамо ватру пошаље?
И радостан и несрећан се спасти може.

ЉУБОМИР ГЛИГОРИЋ, Нови Сад

ЈАБУКА ДИВЉАКУША

Јабука дивљакуша
теби није равна,
мрштиш се на пољубац,
каква би била на понуду?

Кад се ти налазиш
на некаквој прекретници,
све што се продужава,
могла би постати уседелица.

Тек каква би била
у зрелим годинама,
да те неко нађе,
да те убере и загризе.

Јабука не мења
своје особине ни случајно,
нешто ипак прети,
може се човек отровати.

Чудно би се осећао
кад би јабука била оборена,
где потражити дебелу ладовину,
па оног сећања како стеже усне.

Све више самониклих дивљакуша,
смучио ми се живот пребројавати,
за нешто што живот може заслади, ти
то ја нећу за живота да дочекам.

КОЈУ СВЕТЛОСТ ТИ У СЕБИ ИМАШ

Која си ти зараза за очи,
од твога погледа ја сам обневидео,
коју светлост ти у себи имаш,
ни сам не знам како да се супротставим.

Имао сам намеру да ти приђем,
онако затворених очију,
просто сумњам кад би те дотакао
тек тада би се ја опекао.

Као да нисам ни свестан
шта ме све с тобом чека,
срљам и не обазирем се за собом,
као да ја имам некакав резервни живот.

Који сам ја хазардер, па тако слободно
никако да се отрезним од пијанства,
кроз живот срљам тако обезглављен
који си ми само вирус усадила.

Ако духом у небо прхнем
сумњам да би некада код мене навратила,
за такву заразу што ти имаш
само ја знам и нико више на овом свету.

Кад је до овога дошло, на све пристајем
кроз живот ме води као слепца.
ако је то твоја одлука.
хвала Богу да и мене нека хоће.

МАЈА ТОМИЋ, Богатић

ПЕСМА МРТВИХ

Зашто одлазиш, ти човече, путем
небеским
из дела мог живота?
Зашто прљаш небо својим
стопалима,
замисли да је на земљи лепота.
Врати се.
Не чини гроб својом постељином
испуњавајући мук тог поља
поливеденог сузама, нас који остајемо.
Не стављај ми камен под образ
сваки пут кад пожелим да
ти будем близу!
Остани!
Желим прстима да ти мрсим косу,
не траву над црном земљом!
Сачекај боре па онда крени, сачекај време.
Не отимај вечност, не иди у мрак.
Уграби још који овоземаљски зрак.
Заливај цвеће.
Не дај му да ниче над твојим телом.
Не чини нам недра пољаном врелом,
натопљеном сузама.
Ти најмилији! Ти човече што ћеш недостајати.
Скупи скуте, не дај ветру да наноси боли.
Нек образи пеку од твоје блискости,
а не од соли.
У ком закону твој одлазак важи?
Врати се, јер небу ниси дражи.

МИЛАН ДОБРОВОЉСКИ Ранчер, Маглић

МНОГО СИ ЈАКА

Док те грлим, љубим, свашта бих ти рек'о.
Миришеш на њиву, бразду, док те орем уздуж и
попреко.

Плодна си, родна, благородна, дивим ти се ко
највећем свецу.

Жена си, мајка, спремна да рађаш децу.

Јака си и велика као земља,
за ово моје мало срце, које сваког часа може да
пукне.

Величина и снага је у твојој племенитој и поштеној
души,
која ме с љубављу привлачи, да те гледам у очи.

Широка си као ливада мекане траве,
процвалог и мирисног цвећа.

Чврсто ме држиш у свом загрљају.

А ја, опијен од тога мириса орања,
заспах на твојим грудима као мало дете.

Крунисана краљице моја, што носиш круну љубави
наше,

због које нас љубав веже и држи.

Над твојом круном, ореол љубави
једном ће да ме спржи.

Изгорећу од љубави, претворићеш ме у пепео.

Јер, много си јака.

ЉУБАВ И СРЕЋА

Колико нам среће желим,
тога свесна ниси, мила.
Од живота да се делим,
знај, љубав би победила.

Од живота све што желим,
то је само наша срећа.
Нећу ни ским да те делим,
макар била и највећа.

Да нам није те љубави,
што великом чини срећу.
Знај да не би били срећни,
живели би јадни бедни.

Не дај срећи да пројури,
тек онако тик за трен.
Ако је не приграбимо,
оста живот промашен.

ИГРА ЛЕПТИРОВА

Кад срце задрхти,
почиње љубав нова.
Лептири се пробуде,
почиње игра лептирова.

Почиње чаробан лет,
настају чудна стања.
Крв почиње да врије,
прораде осећања.

Кроз тело ти прођу жмарци,
срце ти залупа мало.
То су ти први знаци,
да ти је до некога стало.

Онда ти проради машта,
машта је право чудо.
Сам себи кажеш *Свашта*,
па ја сам се заљубио лудо!

МИЛЕНКО МИЛОШЕВИЋ, Маглић

РЕВОЛУЦИЈА ЉУБАВИ

Док сам у мислима постојим,
осећам те, волим, а као и да не,
али и љубим кад имам кога,
а желим док сам у телу,
милујући те када поред мене јеси,
да видим у теби револуцију љубави,
као чежњу љубави у себи,
као чежњу љубави у теби.
И тада док о теби мислим,
као о револуцији љубави,
вечитом трагању за собом,
вечитом трагању за тобом,
и за тобом у себи и собом у теби,
револуцију љубави у теби налазим,
као вечити додир покрета руку твојих,
у привиђењу остварења снова мојих.
Револуција љубави си ти,
вечита, а неостварива љубави,
а непоновљиво чудо вечности.

МОГУ ЛИ ЗНАТИ КО СИ

Сваки пораз ме водио теби,
сваки уздах приближавао,
тајно, још недосањана.
Могу ли те потпуно упознати,
или не могу уопште знати ко си ти?
Моја срећо, моја љубави,
и иако ћемо се вечно упознавати,
можда незнајући почетак упознавања,
а ни можда непостојећи крај,
вечита инспирацијо, могу ли знати ко си?
Моја срећо, моја радости,
могу ли те упознати до краја,
иако знам да себе никада нећу?

МИЛОШ Б. ИВЕТИЋ, Футог

ЗАТВОРЕНИК НАДЕ

Тишина са мном разговара,
прошлости лепе моје сан,
мене мучи и обара,
болне истине ове дан.

Готово је! Села нема...
У оку магла сива и тужна -
здрав разум речи спрема:
истина болна је, али нужна.

Гледам ову лепоту, ко да гледам рај,
да потомцима причам лепоту и сјај...
Како је овде лепо било, док био сам млад,
а у приче моје уселио се тешки јад.

Да воденица опет жито меље,
у пољима сељаци земљу да раде,
то луде су само моје жеље,
а ја поста` затвореник наде.

Мутно ми је око, срце пуно студи,
а бол истине и туге разара ми груди,
Баш као росну траву коса бритка,
изгубљена је судбоносна битка!

ЗАГРЉАЈ ТВОГА ПОГЛЕДА

На путу, ка светлу на крају тунела,
једна мисао ми тема:
тебе сада нема.
Нема тебе крај мене,
пропушташ задњу прилику,
у огледалу душе што се гаси,
да видиш своју слику.
Нема мене крај тебе,
а волео бих жарко,
да огледало душе
још једном само,
засија јарко.
Само још једном,
док се не угаси,
да види твоју слику,
да се осмехне
драгом твоме лику.
Да још једном,
премда клета судба не да,
са краја тунела
из ког повратка нема,
осети загрљај твога погледа.

МИЉАНА ИГЊАТОВИЋ КНЕЖЕВИЋ, Ниш

ЗАТВОРЕНИК НАДЕ

Затвореник сам своје наде,
затвор је плетен од златне нити,
за душу моју што стално чека
да се испуни све што ће бити.

У далека пространства плава
затвореник на пољу снова,
кроз сан или кроз своју јаву,
ја плетем ланце од стихова.

Затвореник сам своје наде,
кроз звезде што на небу сјаје,
теши ме светлом усред мрака,
кад сваки осмех с лица нестаје.

Кад туга кроз моје груди лепрша,
к'о око лампе лептири ноћи,
затварам срце у наду своју
и чекам сунце што ће доћи.

Затвореник сам јер то желим,
одсјај ме наде обасјава,
тај сјај ме води живот док траје,
док сунце сија са неба плава.

Надам се срећи кад туга влада,
надам се теби да се вратиш,
надам се зори да зазори,
на путу трња да не патиш.

Затвореник сам своје наде,
ни сумњи не дам да се јави,
само ја златне ланце носим
и хоризонт пред собом плави.

Затвореник сам и то ћу бити
у затвору од својих снова,
тканом од наде и све док трајем
чуваћу кључић од стихова.

МИРЈАНА ЂАПО, дистрикт Брчко

СВЕДОЧАНСТВО РАЈА И ПАКЛА

Пре него што грех прострем, бестидна,
подам се зову Фаунових мадригала, чедна,
кикотима пробудим уснуле сове...
уселим недосањане жеље, снове, у свитања -
питања ми се нека намећу,
нећу да их оставим без одговора:
Мора ли љубав задња да плаћа цех,
смех пробуђеног смисла док замењује плач?

Постоји ли мач да сасече ткиво кајања,
спајања са одбеглим илузијама среће?
Неће ли састављане побрканих мозаика
бити прилика за самооптуживање, правдања...
давања одговора на непостављена питања
што само их савест истражује, храни?
Чује ли владар свих наших поступака
вука степског што се од самоће брани?

ПРЕТВАРАЊЕ

Претворићу се у реинкарнирани делић себе,
да опет истом жељом сањарим,
тебе служим мазна...

На реторска питања, непостављена,
давати одговоре, а нико их не тражи,
о смислу припадања.

Претвараћу се да све сам спознала,
овоземаљском бојом нашарала
све битисање наше...

Поклонићу себи још једну шансу греха,
сједињености са блудним зорама,
сновиђења и буђења ради.

Претвараћу се да сам иста -
ваљда ћеш препознати.

МИРЈАНА СОКОЛОВИЋ, Стара Пазова

НАДА

Утеха и пут,
и ново пролеће,
напупела трешња,
месец раздраган, жут.

Мајски весници лета,
мирисна сенка липовог хлада.

Свака реч, суза, загрљај, сан,
све је, све је то нада.

Невидљива искра то је
и трепери свуда.
Врх љубави, вере,
светлости и труда.
Блага рука недодирна,
што нас правом дому води,
жељеном блаженству,
прагу рајских врата,
од греха нас умива,
од тескоба, лажи,
посрнуле уздиже нас
из срама и блата.

И напаја жедне нектарима воље,
док пали не ускликнемо -
Боље, биће боље!

Небо је и благи дан,
и лептир лак, јоргован бели,
када нас ненадано и незнано како
силно, силно развесели.

Надом се оробити страшно,
одважни истински могу -
невина деца,
песници, сањари,
и Свети Оци,
приклоњени Богу.

Нада испосника,
нада подвижника,
нада праведника,
нада дечје усхићене душе
и нада песника

Слатко је ропство наде,
нен затвореник дивно је бити.

Божем
дај и моме немирном срцу
да се у тамницу наде
може затворити.

Илустрација: Мирјана Соколовић

МИРЈАНА ШТЕФАНИЦКИ – АНТОНИЋ,
Нови Сад

СКИЦА ЗА УНУТРАШЊУ СЛИКУ

Праве јесени као да је тако мало
на беспућима ситних прохтева, тужења
и понеке мисли залутале испод
левог очног капка.

Заточена међу зидовима,
погледом укљештим
између неба и земље гаврана,
до момента када шикне грактање.

Руке се у подне отворе,
јер има много рзања коња
и понеки бели цвет као обмана,
док са смољењем магле све не ишчезне.

СЕЋАЊЕ

На станичним булеварима препродавци
новогодишњих позивница за срећу.
У мени је још увек мирис рузмарина,
и мозаик песка на сребрном рамену,
и мирис цемпера у путној ташни,
и топлина руку.
Чему сећање у ово годишње доба?
Требало би да одем трамвајем у предграђе,
или да разлијем море крвотоком.

МИРОСЛАВ БОЛТРЕС Мишел, Смедерево

ЗАТВОРЕНИК НАДЕ

Рођен сам једног давног лета,
била је година шездесетшеста,
на почетку лета...
После су ми причали
да сам рођен насмејан,
за живот спреман, чио и ведар,
и тако... пролазише године.
Живео сам живот изобиљем испуњен,
Младост полетна, љубав расцветала.
Но, изненада, дођоше неке године злехуде,
започе рат и нечије кржаве и пирове победе.
С једне стране царовало је једноумље,
а на другој рађало се безумље.
И постадох затвореник наде у боље године,
срећне дане, ноћи озвездане...
И након предугог времена узалудног надања,
тумарам у ноћима без сна, слепим ходницима
сопствене савести и судбине.
Кратим дане небројане на стазама
беспутника – човека злосретника,
затвореник са бројем 66 –
гледам из мемљиве ми ћелије
сопственог замагљеног ума.
Рађају се иза сваке ноћи
на леђима крвавог коњаника,
нека нова јутра, док у плавомагленим даљинама
челична птица подсећа на кондора,

и срце ми новом надом гори,
ал` као да ми шапуће глас из притамља:
*Младићу, опет си у заблуди –
чекаш боља времена овде, у твојој родној земљи!
Узалудна је свака твоја нада...*
Застајем, лагано се окрећем и опет као да
са обзорја стиже ми нова порука:
*Младићу, и кад те последња нада напусти –
знај да није изгубљено све –
окрени се вери отаца твојих и коренима предака
и спашена биће душа твоја!*

МЛАДЕН АРАНИТОВИЋ, Прибој

ПОГЛЕДОМ ТЕ КРАДЕМ

У пустињи пуној шибља,
где се ретко виђа трава,
ту се крије затвореник,
чупајући се из заборава.

У дубини душе своје
прошлост често прелистава,
у нади за лепу будућност
забораву се оставља.

Скините ми све окове,
што ме овако јако стежу,
хоћу лако ја да дишем,
с' тугом нећу да ме вежу.

По звезданом плавом небу
погледом те крадем,
у срцу те своме носи
затвореник наде.

НАДА ВУКИЋЕВИЋ Дринска, Београд**ЗАТВОРЕНИК НАДЕ**

Заклињем се небом изнад Дунава и изнад Србије Васцеле... Заклињем се Дунавом и свим српским светим рекама и Бистрицама, посебно на Косову и Метохији, да сва моја надања у затвору остати неће, нити у таворењу, нити у мраку. Заклињем се крвљу свих мојих предака да ћу из мрака из свих затвора наду пустити и чинити све што биће живо имати док не упишем у књиге.

Колико могу неправде учињене и људе који у аноними живе и раде, а нико их не помиње! Заклињем се споменицима од камена (крајпуташима) да ћу замолити људе клесаре да им поново уклешу слова и речи, које уништи неко време, невреме. А не стигоше да их обнове изгинули (пре времена) потомци.

Ја сам уствари затвореник наде, јер у њој живим и осећам, „и кад ме не буде овде“ моја надања сва преживеће све боли и патње и кроз децу моју и кроз унуке и праунуке и кроз децу Србије целе и даље од Србије, свуда где их има и тамо је Отаџбина и ова реч скоро да се посвети. Јер она се једном роди у народу моме, изговараше је после јунаци многи ратници и мајка друга постаде свима који је пригрлише и који је животима бранише. Отаџбина је све што срце има. Зато је и Косово и Метохија срце наше и још увек куца у нашим грудима... Отаџбина су и манастири и цркве наше! Отаџбина су и бродови речни и морнари и капетан који „не напушта брод ни кад тоне“, и са дна из дубина знају да се врате синови кад Отаџбина зове и поново рођени стану у одбрану скоро угашених огњишта.

ЗАТО ВОЛИМ ДУНАВ

Родиш се уз реку, било коју, рецимо уз Дрину. Онда се она онако зелена у Саву улије, па онда онако сједињене у Дунав уплове. После се, понекад Дунав (пошто је река мушка) дичи снагом својом огромном.

Тако живиш живот увек поред живота, (јер вода је, јер река је живот још један у близини). Живот уз Дунав те чини још животнијом, ма како те болеле неправде. Заволиш ону обалу, која ти постаје твоје одмориште.

Ветар ти са лица сузе однесе, па те у радост понесе. Волиш и „кошаву са Дунава“ иако понекад, чупа и дрвеће. Сетиш се и браниоца Београда, које цео свет запамти. А онда кад се у даљине загледаш, и песма може да ти се јави из дубина, као да оживе добри стари аласи.

Волим Дунав, зато што му мислима послах одавно све моје жеље и моје тајне и што ми саучесник постаде у причама истинитим, које исписах због добрих људи, који живе још увек и злу се не предају.

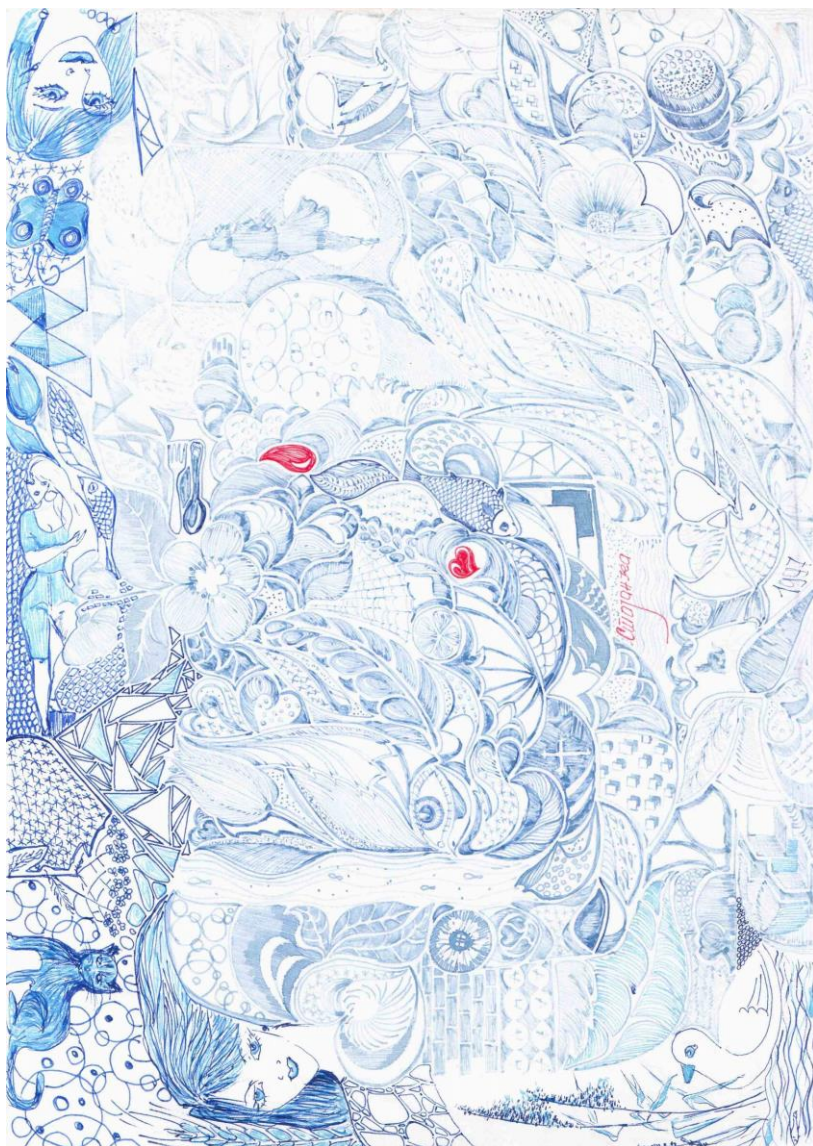
Волим Дунав јер никад не напушта корито своје и јер је само један.

Волим и све речне бродове што Дунавом плове, волим и небо што га одозго запливи. Зато и спеваше ону песму: „Мој Дунаве плави“. Волим га, Дунав волим. Али сам одавно именом Дринска!

НАТАША ЂОСИЋ, Нови Сад

ЗАТВОРЕНИК НАДЕ

Од сузних река по њеном лицу усеклине,
и сваки пут кад му неко спомене име,
крв се у венама следи и заболи је.
Загрли јастук препун маштања и снова
које је само она знала,
сети се дана када је њему припадала.
И само пожели да је ту, да га загрли бар у сну.
Ал' још к'о детиње затрепери срце,
кад допусти да је надање заведе,
о зидове старе разбије се смех,
а сећања као дим цигарете нестану и избледе.

НЕНАД ПЛАВШИЋ, Београд

ПАД

Нестајем трагом ноћи
на пољани додира снених,
хоће ли ми Ана доћи,
да пијем вечност са усана њених?
Мислим на младост, успомене тајне,
мој бол хектаре неба пече,
у венама крв шири грехе бескрајне,
блесак пакла срце ми сече.

Без страха дубим светове ледне,
уздах кроз тишину јесени гребе,
малаксавам, немам више жеље ниједне,
али не брини, чувам љубав само за тебе!
И опет корак твој тело ми жари,
заносом сажиге осмехе ретке,
за живот, за срећу, ко за то још мари?,
не, не волим нове почетке...

Пусти ме да падам,
на дну чаше очи да јој склопим,
пусти ме, хоћу у ћутњи да страдам,
у горчини патњу да утопим.
Нестајем по нитима таме,
не познајем лепоте јутра, светле боје,
губим се, липсавам на маргини драме,
у покушају да поново нађем стазе твоје...

НИКОЛА ВАСИЋ Тополовачки, Кикинда

ОВОВРЕМЕНСКО

Срећни су они
што су отишли...

Однели су са собом
памћење
ововременске неспојивости,
и бестрагним путем
ородили
нове завичаје,
да насушни окише,
и да тамо остану
заувек.

Они,
који су остали,
спајају неспојиво,
закивају савременост
за крстове
својих очева,
чије се кости утапају
у историји
преливних замагљења.

Ја сам
са друге планете.
Моје сунце
не сија као ваше.
Мој живот разазнаје
посусталост говорне тишине.

Овде сам сасвим случајно!

ПРЕДРАГ ЛАСИЦА, Сремска Каменица

ДЕСЕТ МАЛИХ ЂАВОЛА ЗАМАХУЈЕ ЧЕКИЋЕМ

Огањ пожуде у очима птица,
разоружан човек душа у ланцима,
дланови њени уместо повеза преко лица,
уперен прст као пушка
„шака напуњена мецима!“

Очима украдено оно што желе да виде,
сунце се угасило иза планине,
душа сагорела, ломљива, вене,
само његова сенка лежи преко те жене.

Сам себи прегризао језик,
њега нико не слуша,
богови су остали глуви, молитве неузлишене,
сузе реке раја, а он уморан од трагања.

Љубав на наковњу од душа,
подивљало море у стомаку запенуша,
речи су јаке, пао би онај који слуша,
а он нема снаге више да покуша.

Планине су пале и потопиле реке,
а земља се дигла изнад неба.
Птице су први пут корачале,
а животиње добиле крила,
али не и он кога треба.

И када глува постане кацига,
а тело љуштура,

љубав почиње да бежи преко пустиња,
да је погрешна не би сустигла.

Гомила људи постаје талас који носи,
љубав подиже песнице и пркоси,
хорде наде се надају иза браве,
та је љубав умрла,
и ја сам у жалости.

Моје армије нерасположења
марширају поред непознатих жена.
У сваку забијам око,
натерам да се заљуби
„онда је оставим и погубим!“

Зато што тебе проклету
не могу да заборавим,
недужне принцезе не водим у рај,
гледам само себе да задовољим.

Десет малих ђавола замахује чекићем
на наковњу од душа кују твоје срце,
трагове твоје посејали да се о њих сатирем,
показали пећине да се у њих сакријем.

Бајали су чаролије које вежу и старе,
дали ти све моје дане,
седам твојих лица испред ока као утваре
лете као врране.

Чаролије враџбине и сви против мене,
куда корачам туда себе пратим,
десет малих ђавола замахује чекићем
праве твоје срце да ми помогну да патим.

ХОРДЕ КОЈЕ ЧУВАЈУ ЦВЕТ

Тишина у беспућу мисли,
преврћем речи као бурад,
низ грло точим нафту,
као да сам бушан.

Не могу да се срушим,
да замрачим ум,
када сва светла поразбијам,
месец сија жут.

Частим се понеком звездом,
и грђе псујем,
и да сам керина,
па, ајде да лајем!

Пустићу псето да се по дворишту шета,
па кад ми приђе да ме гризе,
пустићу душу ковачима среће
да направе очи које те неће.

Да осети горчину и пораз,
толико сам грозан.
Да осети киселе кише
и ништа више.

Да осети бол под ребрима,
љубав најаче боли,
да осети куја
сузе у очима.

Пустићу ветар да баште јој ломи,
пустићу мрак да га се боји,
да ме у страху зове именом мојим,
толико је волим.

Бедак је, бедак,
бол је прејак,
и да ми избију зубе,
и да ми поломе кости.

Са мношћом данас се гости,
ради шта хоћеш,
од боли не могу да вриштим,
и живот не можеш да ми нађеш.

Испод камена расте цвет,
једини лек,
једном у животу цвета
један век.

Чувају га лигне хорде
и само пазе,
они што воле једини оболе
и иду да га траже.

РАДЕ ПАНТЕЛИЋ, Београд**АКО СЕ НЕКАДА БУДЕМО РАСТАЛИ**

...она...

Ако се некада будемо растали,
не треба тугу да лечиш са вином.
Можда ме пронађеш, ако баш желиш,
када прошеташ Петроварадином.

Застани мало крај главне капије,
марамicom избриши свој зној.
И осмехни се, можда ме освојиш,
опет, поново на тај осмех твој.

Твоје ћу бркове препознати,
и осетити љубавни жар.
Увек си био док си ме љубио,
не само даса, већ љубавник, цар!

Ако ме желиш, прошетај мало,
иза зидина, ја ћу се скрити.
И баш онако као што беше некада,
слатко те желим пољубити.

Праштам ти све, овога пута,
и без тебе живети не могу даље.
Знаш да те желим као прије,
желим ти приредити, за повратак
славље.

Нек Дунав тече испод зидина,
нек носи са собом, у срцу боли.
Нека све однесе, до Црног мора,
да могу да те, поново, волим.

...ОН...

Спреман сам, мила, због твоје љубави,
бити трезвењак и пити само воде.
Вапају твоме, реших да стигнем,
а оно што беше, нек с Дунавом оде.

Немој се крити иза зидина,
и немој глумити да ти је стало.
Немој ми уливати поново зрачке наде,
не волим лажи, баш ни мало.

Ако се опет будемо растали,
ја боли своје нећу блажити вином.
Тада ћеш ме срести, али са другом,
како се шетамо Петроварадином.

И никад више нећу бити твој,
бит ће то нови моји љубавни јади.
Шетаћемо се Петроварадином и
љубићу је,
такав је живот, шта да се ради.

На тебе мислити нећу.
Немој ми чак ни у пролазу прићи.
Не треба рањеног вука јарити,
већ га је боље заобићи.

РАНКА СРДИЋ МИЛИЋ, Буковац

ЉУБОПЛОВ

Од сусрета једне ноћи
задрхта ми душа цјела,
због тебе сам завољела
родни град ти и сва села.

Осјетило моје биће,
а оно се тешко вара -
да је с тобом у мој живот
ушетала љубав права.

Скидо си ми звјезде с неба
и нудио срце с длана,
рјека среће потекла је
из времена наших дана.

Неиздржа чврсти темпо,
осјећај ти лоша веза,
сруши Скадар на Бојани
јер не личиш на витеза.

И поможе ти обома
да рјешимо заврзламе,
од пуцњаве два голуба
одоше на двије стране.

Кад прилазим твоме граду
не осјећам више ништа,
од буктиње у мом срцу
оста пепо и згаришта.

А феникс ће срце моје
другом момку вјечност бити,
теби Господ дао вјека,
имо кад и зажалити...

ОТИМАЊЕ КОСОВА

Са жртвеног кнежевога поља
косови ме и сјенице зову,
кад је данас теже него икад
ајд' зацјевај, селе, о Косову.

Чуће тужни и биће им лакше
кад одапнеш свога срца стрјеле,
на моћнике од овога свјета
што пристрасно правду дјеле.

Вијек нови, а муке су старе -
душман исти само вишестрани,
о, Јевреји, браћо по голготи,
ми смо уз вас канда избрани!

Ко отимље Газиместан свети
моме болу у сретање крочи,
неће имат земаљскога мира
сажеће га Милошewe очи.

Поље моје - цркво од олтара,
откупљено крвљу си витеза,
са сузама младих заручница,
и са главом од Лазара кнеза.

Просузиће свеци са зидова
Пећаршије и моћних Дечана,
па зар Девич и Љевишка света
да допадну у руке душмана?

Ти, Данице, звјездо савезнице,
путујући застани над пољем,
још се Скадра одрекли нијесмо,
нови декрет доноси невоље.

Гледам слику одавно познату
запрета се сваки дан по кућа,
старина је понио божуре
на тераси гаји их беспућа.

Хришћанка сам, вјерујем у Бога
и у српство на бранику жртве,
све ми јасно - али не знам јадна,
ђе с Косова да пренесем мртве.

Видовдан је у сваком Србину
од Гомирја па до Хиландара,
о, Русијо, православна мајко,
де се и ти до краја постарај.

Ил' је боље да сви нестанемо
да се прича да смо некад били,
у одбрани своје крштенице
на небо се часно преселили.

КАМЕН

Душу ми обликујеш од рођења,
Вавилон створише погрешна хтјења.
У моме бићу твоја је искра,
паукова мрежа о врату ниска.
И отац си ми и младожења,
биљег мудрости, некад постеља;
понијела би те у бубрегу, жучи,
ал' недају с тобом на перон ући.
Ти станац, а ја у свијету странац,
своји смо тамо ће је наш кланац.
Око те глача, за тобом пати,
горд си, а даш се миловати.
Кад небо плаче ти се купаш,
кад сунце гране, на сцену ступаш.
Посјетом жар ти љубави дајем,
наздрављаш предано завичајем!
Са твог сургавог ентеријера
вјетар често облаке помјера.
Некад те закити трава сестра,
а некад прене момачка пјесма.
Проводниче мојих жеља и мисли,
по хемијском саставу смо исти.
Често си зоотици постамент,
а мени од предака тестамент.
Опрости што ми росише очи,
ја ћу проћи, а ти свједочи.

РУЖЕНА КРАЋИЦА, Падина

ЗАТВОРЕНИК НАДЕ

После свега негујем душу,
поправљам се и опорављам,
затвореник сам наде,
безнађе бацам у бездан,
без политике и полемике, молим!
Пролази убуђан дан,
с ветром у леђа,
или без њега,
ипак се окреће,
али помак треба,
странци су на дистанци,
имам урођен инстинкт
да штитим своје границе,
додир странца региструјем
као угрожавајући чин.
Повремено гракнем на вољене,
то није зато што сам злочеста,
то изгледа као ирационалан бес.
Доживљавам стрес,
изражавам истину што аутентичније,
отварам се према одговорима средине,
узрочно-последичних веза,
препуштам се коначно тихом третману,
повремено испразним главу,
направим места за нову наду,
смештам је у мождане вијуге,
као у крлетку што се заробе птице,
изнедрим надања и снохватице.

САВКА КОЗИЋ, Беоцин

ПРИЈАТЕЉУ

(драгој Деси)

Не замери, пријатељу драги,
кад пожелим само с тобом бити,
кад у себи спознам муку и горчину,
дружење са тобом доноси ведрину!

Искрено се зарадуј, кад дођем до тебе,
осмех нек обасја мило твоје лице,
беспомоћног, драгог пријатеља
речи твоје моћне – сунцем озариће.

Одсјај среће у очима твојим,
нежни стисак, руке пријатеља,
за трен створиће блаженство у мени,
које ћу чувати, за сва времена.

При сусрету нашем, нежне длане пружи,
очи нек се ужаре као луч у тами,
речи нек су тихе, благе, да се једва чују,
а ти чврста стена, за мене постани!

Дружење са тобом даће мени крила,
тад ће нада постати, чврста, снажна, чила,
донеће ми радост и свитања мила,
пријатељу драги, даруј нади крила!

САЊА ШКОРИЋ, Футог**ГОСПОЋИЦА**

Има једна девојчица,
црна јој је косица,
иза маме се сакрива
кад незнанац је позива.
Само ћути и сагне главу,
она зна да је у праву,
јер са незнанцем се не прича,
па нека је и Верин теча.

Мала госпођица та
дотрчи до врата,
гледа десно – лево,
па подигне чело.
Је л' то неког чека она,
или је можда из фазона
на капији својој у потрази овој?

Има нову фору,
ко' да је на мору,
ил' јој је у устима коса,
ил' хоће да иде боса.

Када викне *Мама*,
одмах знају да је сама
у невољу упала,
можда чашу полупала,
ил' би да се мази
када маму спази.

ХРАБРА БЕБА

На клупици седи беба,
а мала је сова вреба.

Беба каже сови:
*Бежи, сово тамо,
немој да ти дамо,
по ушима твојим,
ја те се не бојим.*

Сова чучи на дрвету
и није јој јасно,
како ово мало дете
може бити тако гласно.

Беба храбра јесте,
поред своје сестре,
која зна да пише
и рачуна бројке,
увек секу чува
да кад ветар дува,
стави једну капу,
и сигурна буде
од играчке луде.

САЊИН СТЕВАНОВИЋ МАШОВИЋ,
Нови Пазар

ДАЛЕКО ЈЕ МОЈА ДОБРА ЗЕМЉА

Бацам поглед све до танке нити
која као мост спаја небо и земљу,
јаву и машту, циљ и жељу.

У мени живи она и дубоки сјај херојства њеног,
да ме стално сећа на светле гробове мојих предака
што живе несебично Србији дариваше.

Док мислим на њу, као да ми нека
невидљива рука дах одузима.

У тим брзим и кратким уздасима
осећам да и она осећа мене.

Далеко је моја добра земља,
али живи у мени као и ја у њој.

То је моја земља, ту сам се родио,
ту је моја кућа, а међу зидинама њеним,
моја цела домовина.

Добра земља мојих предака и будућих ми нараштаја.

Моја једина и једина међу многим.

Уз њу могао све бих, а без ње не знам где бих.

Срце моје вијори се у три њене боје,
моја добра Србија, понос мој је.

ТИШИНА

Са тишином разговарам.
Све те чудне а мени познате звуке
сабирам у једно.
Ветар, као да поји какву тужбалицу.
Причамо, а заправо ћутимо.
Гледамо се, али са друге стране стварности.

Болна је прича, али је јасна слика.
У тој тишини, већа је њена вика.
Као да ме посматра са пространих висина плавог
неба.
За њу ћу увек дати и живот ако треба.

САНДРА ГРГУРЕВИЋ, Нови Сад

ЗАТВОРЕНИЦИ НАДЕ

Била сам мала кад почео је рат,
посвађаше се Босанац, Србин и Хрват.
Била сам мала и не сећам се баш,
ал` и дан данас пати народ наш.
Помислих – прошло и нема више,
кад запљушташе од бомби кише.
Утихнуше бомбе, смирише се страсти,
јер ми смо Срби, не смемо пасти.
Неки нас мрзе, неки нас воле,
ал` нада постоји да биће боље!

СВЕТЛАНА ТОДОРОВИЋ, Београд

ЈОШ НЕШТО О НАДИ

Нада нам живот краси и увек се задња гаси.
Човек жеља има, па их ткаје у хиљаду шара.
Нада му жеље, на крилима носи, да верује,
да је љубав срећна, од Бога му дата.

Дани срећни за тренутак забораве наду,
душа тада и на јави остварује снове.
Само романтик и лудак даље креће,
као да је нашао вечно врело среће.

Дани туге враћају га на почетак опет,
да му нада, веру а и љубав врати.
Делове прошлог, промашеног живота
у слагалицу да сложи, смис`о да нађе.

И не схвата да је живот река која тече,
узрок и последица наших дела, наших речи.
Ал' верује, ништа није прече, има наде
биће боље него лане.

И после свега још да има вере,
снаге да смогне себе да не вара,
истим жаром да настави путем даље,
све до самог краја, па до вечног раја.

НЕКИ СТИХ

Напиши неки нежан стих.
Пронађи речи вечне,
у души скривене, теби вичне.
Чезнем да чујем твој шапат тих.

Напиши неки диван стих,
сложи речи у нове риме,
и реци да још памтиш моје име,
да не читам више, старе песме, исте.

Напиши неки стих праштања.
Реци да су прошла времена
ћутања, растајања, лутања,
и да још у теби, пламен старе ватре тиња.

Напиши неки стих наде,
не дозволи самоћи да нам дане краде.
Реци да се снови и на јави остварити могу,
да још наде има, јесени живота овога.

О, НАДО

Увек си самном, о, моја надо!
Са тобом кроз живот корачам радо.
Јутром се рађаш, Сунцем залазиш,
па опет сваким новим даном моју душу храниш.

Деца су срећа – моја земља драга,
мој народ извор је и рађа се нада.
Зато о теби, надо, певам радо.
Ти си моја муза, о, велика надо!

Тамо где залазак Сунца гледам,
сво зло и пламен ми стиже,
луде ветрове послаше, пустош оставише.
Како могу после свега, мирно да спавају више?

Свет под своје ноге мећу, газе,
смутно неко време дошло, све гамиже.
Змије се у сваком грму легу,
а они мојим небом слободно лете.

О, надо бескрајна, о, надо велика!
Ти ме храбриш, ти ме снажиш.
К'о историја наша славна,
све се у круг врти, понавља се исто.

Вековима било и биће тако, роде,
док остајемо на груди родној.
И тражим, за децу нову, за децу своју,
тражим само кап слободе више.

**СЛАВИЦА НИЋИФОРОВИЋ-ВЕСЕЛИНОВИЋ,
Раковац**

А ТИ? ТИ УМЕШ

При сваком свитању се надам
да ће се трагање за собом
претворити у радости са тобом.

При сваком свитању трагам
одакле долази
и докле досеже сунчев зрак.

При сваком свитању се радујем!
Мој сан и збиља,
и моја звезда водилља,
и два ока моја,
и чворнати прсти,
и дебео струк.

Све недоречено на уснама мојим,
радују се одговорима док трагам.
А ти?

Умеш да чекаш на отвореној капији,
широм раширених руку,
да се пронађем.

СНЕЖАНА ТОМИН, Кикинда

НАШ СВЕТ

Сваки наш срећом испуњен сат,
сложим преко бола у инат,
па затегнем са свих страна
и замислим да је постеља мека,
где наша љубав спокојно снови.
Сећањем на твоје пољупце вреле,
затрпам неке пукотине себе,
када бол пожели да исплива.
Сваки наш сјајни тренутак
ушушкам у свој најлепши кутак
и застором наде одвојим од света.
По свој ширини срца расуо се твој лик.
Само понекад
из дубине душе
проломи се крик.
Живот као стена
седне на рамена
и смета,
смета.

СТАНИСЛАВА РАЗУМОВСКАЈА,
Јекатаринсбург, РУСИЈА

ПИСМО ИЗ МАГЛЕ

Јутрос по граду шета туга, тражећи северни ветар,
ветар завија и грли сиве облаке,
кафане су затворене, улице су пусте.
У таквим данима треба да признам себи
да сам сама, без наде, без радости, без љубави.
Далеко је моја отаџбина.
Далеко су адресе пријатељства, не могу да дођем сад.
Далеко су моји другови, моје звезде водиле,
само њих гледам на сликама.
Далеко си ти. У магли мог прошлог живота.
Ти си сада сам. И вероватно пијеш црно вино.
А ја не могу да поделим твоју бригу с тобом као раније.
Нови другови ме зову на журку,
али остајем код куће са својим успоменама.
Покушавам да живим логично, али, љубав није логична
ствар.
Тугујем за тобом као пустиња за кишом.
Надам се, верујем, знам да ћемо се срести још једном.
Чекам било коју вест од тебе,
да осетим да сам ти близу бар на тренутак.
Желим ти да увек имаш добре и сигурне путеве.
Нека се срећа угреје поред тебе.
А ја ћу бити срећна ако будеш имао неког
коме можеш поклонити своје право пријатељство.
Северни ветар ће ми донети поздрав од тебе.
Ово писмо остаће са мном...

СТОЈАНКА КОВАЧЕВИЋ, Ср. Карловци

НЕ БОЈИМ СЕ

Не бојим се успона. Не бојим се пада.
Нема буре ни олује које ја се бојим!
Само... не бих да ми душа у незнању страда.
Не бих никог да растужим битисањем својим.

За мене је лако. Борац увек први напред иде!
Само... како ће уза ме они што ме воле?
Да ли моје добро к'о ја исто виде?
Да ли исто желе док се са мном моле?

Да л` су они које волим макар мало слични мени?
И... морамо ли напред обавезно скупа?
И... да ли ће прихватити моје „Напред крени!“
Да л` за исто срце њима као моје лупа?

А осама? А безнађе? Случајно да ме дирне?!
Хоће ли ми ко ме воли мени снагу дати?
Ако нешто замути воде моје мирне,
па се душа заталаса и почне да пати?

Не... не бојим се баш толико! Јака сам ја!
Само, друг моје што воли ме, што је са мном,
да л` довољно је јак за страхове ружног сна?
Јесмо ли једно другом Сунце на небу тамном?

НАДА МИ ЈАЧА ОД ПЛАЧА

Ћутим док немир слутим,
што звук га ветра прави,
и гледам да се не предам
очају ако се јави.

У невреме се претвори време
и прве капи се чују,
а људи се боје за своје
и ветар у налету псују.

Реже хладноћа и стеже,
у незнађе ме умота целу.
Па молим за све што волим
у своме маленом селу.

Сколи ме тама, па сама
у молитви склапа руке.
*Чујеш ли, Боже, да л` може
проћи ми ноћ без муке?*

И... све се стиша. И киша!
Па замириса са свих страна.
И нада ми јача од плача
с` рађањем новог дана!

НЕК ЛИКУЈЕ БОГ У НЕЧИЈОЈ СРЕЋИ

Огледало душе моје – неречене речи.
И... писане полако, као да ме страх.
Ал' песма ме уздиже и боли ми лечи,
мада некад сатире, да плачем, губим дах.

Шта савија гране над Дунава виром?
Шта врбама старим ноћу не да мира?
Чему срце своје ја отварам широм?
Што га сва лепота овог света дира?

Боже, знам да нисам створена без мана.
Само... што ширина толика ме стеже?
Све лепоте упијам са свих страна света.
Све немире држим, сви леви снови беже!

Опет снујем залуд и... заустављам ход.
Жмурим... и лагано молитву ћу рећи.
Просућу се широм, нек носи речи брод.
Нек ликује Бог у нечијој срећи!

Јер... можда неком броду и ја будем лука?!
Можда није залуд, већ тако се чини?
Можда већ ме чека негде за загрљај рука?
Зато тихо ноћас шапћем месечини.

ТАЊА СИМОНОВИЋ, Ниш

НАДА

Нешто мислим у себи, резимирам свој живот и начин на који сам га живела...

Све што дотакнем, било шта да кренем све нестане... Неуспели покушај за неуспелим се нижу а краја не видим. Гледам незнанца како се радује малим небитним стварима, како је његов корак сигуран а његово присуство ти даје осећај успешности. Ма и сам став ти одаје утисак да је он успео. Издваја се из целе те масе и носи неку јединственост. Оставља утисак и лепи себи етикету надпросечности.

А зашто је баш он тај који ће себе сврстати у рангу са надпросечнима, а остале ставити испод или пак поред себе, а сигуран је да нико не може да му парира? Зашто другима иде све боље и лакше него нама самима? Живот ме шамара и као да само то уме да ради најбоље, а ја шта ћу? Да се борим, да променим нешто има ли сврхе, има ли сврхе подигнути глас када не знам ни коме да се обратим, када све што изустим нико не разуме и када стаза по којој ходам није поплочана срећом и надом? Не, бар за мене. Најгоре ствари су ме снашле, ни једна, ама баш ни једна ме није заобишла. Ни самоћа, ни трагедија. Патња стални друг, а туга добар сапутник. И шта ја могу од живота да очекујем, да му се клањам и верујем у боље сутра, у боље сутра које не постоји?

Да очекујем милостињу, сажаљење, да се тиме задовољавам? Можда јесам несрећник, али не и паћеник. Можда одустајем када је битка у јеку, али ја исход већ одавно знам. Шта ћу, мирим се са животом иако ми он мира не да.

Често се запитам зашто ме исти тај живот не пусти, не прође лаганим корацима поред мене него ме увек окрзне и добро пољуља? Шта хоће више од мене, често свако од нас се запита када се туга за тугом надовезује...

А ја сада трезвене главе опет размишљам... Све што ми се десило можда сам пак заслужила, можда ми је и судбина таква, али није баш да среће немам, чим сам овде за овим столом онда и те како среће имам, а ни нада ме још онда није напустила. Нисам очекивала да ћу доведе доћи, а ево седим међу вама. Нисам очекивала да ћу говорити док сви ћуте, а ево ви ме слушате па ме можда чак и разумете. Не очекујем да вас одушевим али можда се и то деси, надам се. Опа, ето почела сам и да се надам!

Значи док имамо то нешто у себи, док неки трачак гори у мени постојаће и нада, можда је то крхко, за многе безвредно, али вреди га пригрнути и чврсто држати. Можда је мало, тихо, безвредно, али је наше. Можда ће ме многи исмејавати али не очекујем да ме одмах прихвате, јер ни себе понекада не прихватам.

Потребно је само наћи свој пут, циљ и бити истрајан у њему. Скупити храброст и кренути путем нама незнан, јер док не пробаш никада нећеш ни знати да ли се тај пут теби смеши. Питање је само да ли имамо довољно храбрости да нагомилане жеље које годинама одзвањају у нама следимо и дозволимо нади да се задовољи.

Свако има своју муку, свакога изједа нешто, али када нада клоне клонуће и наш живот, зато живимо све док наде има, а када нам она нестане цаба нам живот.

ТИЈАНА ТРКЉА, Билећа, Р.СРПСКА

ЗАТВОРЕНИК НАДЕ

Спољашност је само огртач чекања,
геометријски приказ умножених сјећања;
Да ли је поезија оно написано или недоречено између
редова?
То вјеровање предоченога,
тишина исказивања,
порука у шапату експонената...
Набори храстовога стакла, опомињу
да је наша прича започета,
она је истињала да би нам се вратила,
поново се поновила ...
Некада сам се надала,
и данас се надам,
као што ћу се поново надати...
Времена се враћају,
прикази урезани у срцу остају,
страх од повратка у љубав, кори,
затвореник наде остаје да чека
онога кога воли...

ЦВИЈА АШЋЕРИЋ МИТРОВИЋ,
Аделаиде, АУСТРАЛИЈА

ОТКУЦАЈИ ИЗ СВЕТЛОСНИХ ГРУДИ

У цик зоре
једног врелог јулског јутра,
у латицама ружа,
повијена светлосним зрацима,
к'о зрно бисера, пре времена
закорачила сам у у јутарња свитања.

Ти си ме, мајко рођена,
прва,
и прво уз груди привила,
и њиховом топлином
и чистотом
оросила и подојила.

А ти ме, Маријо, Мајко Огњена,
подиже својим светачким рукама,
па окупа зрацима светлећим,
и обуче хаљину пшеничну,
да у коју год таму западнем,
засветле, да не гладујем и не залутам.

И ево ме, и ја мајка сам,
кроз хаос прошла сам,
и кад год сви помисле
да без спаса сам,
ја вашом снагом - даровном, са бабина,
кроз живот храбро настављам.

И док сви чудом чуде се,
ја једина не размишља́м,

јер знам да, док год жива сам
две мајке бдију надамном,
православном вером хранећ` ме,
откуцајима њихових груди светлосних.

ЦВИЈИНО ВИНО

Јутро је свирало завичајну свирку,
а ветар разносио летњу врелину
и мирисе топлога хлеба и шљива,
изнад роднога планинског села...
Упила су их моја детиња чула
у памћење, за сва времена!

Уживајући често уз књиге
у дедовом шљивовом саду,
душу ми девојачку младу
запосеше вина и виногради!
И жарко пожелех те заседе,
да ме уз шљиве сладе!

Жеља је пламсала као и девојачки снови,
па их опијах слатким капима вина,
бирајући скупе боце
са етикетама славних и богатих жена,
маштајући о производњи бољих,
достојних мога имена!

Желећи живот и ритам из снова
схватих да сам међ' шљивицима
изникла као усамљена лоза,
ал' да су многи, гајећи шљиве
и слушајући моје песме о вину
заволели њихове риме!

Чекајући да ми као у сну, и будној
винова лоза процвета уз шљиве,
појави се заљубљеник ракије
и понуди винограде и вино своје,
у замену за шљивике и песме моје!
Ал' ја не издадох снове!

Тако и данас сањам винограде исте,
који су за сада само
у стихове стали,
чије плодове кроз слатке речи излих
и песмом
"Цвијино вино" залих!

Учесници уметничке колоније „Панонски бисери“

Чланови СКОР-а: из отаџбине и расејања

Песничка представљања

Песничка представљања

Песничка представљања

Музичка нумера - Мирјана Ђапо

Славље у ресторану

Главни „кривци“ за организацију и реализацију колоније

САДРЖАЈ:

Предговор	4
АНИТА ПРШИЋ	6
БОЈАН МИТИЋ	7
БОРИСЛАВ ГАВРИЋ	8
БОРКА ДРАГОЉЕВИЋ	9
БОРКА ЖИВАНОВИЋ	10
БРАНКО МАРАВИЋ	12
БРАНИСЛАВ АЈ	16
БРАТИСЛАВ ПЕТРОВИЋ	17
БУДИМИР ФРКА	20
ВАЊА АНГЕЛОВА	22
ВЕРА ЦВЕТКОВИЋ	24
ВЛАДИСАВ АРСЕНОВИЋ	27
ГОРАН ИЛИЋ	31
ГОРАН РАНЧИЋ	33
ГОРАН ТРИФУНОВИЋ	35
ГОРДАНА ПАВЛОВИЋ	36
ДАРИНКА ТРИФОВИЋ Дара	38
ДРАГАНА ПАВЛОВИЋ	40
ДРАГИЦА ЖДРАЛИЋ	41
ДРАГОЉУБ СТАНКОВИЋ	43
ЖИВКА ЗУБАНОВ	44
ЗОРАН С. ПИЉЕВИЋ	45
ЗОРИЦА СТАНКОВИЋ	48
ЗОРКА ЧОРДАШЕВИЋ	51
ИГОР СТАНКОВИЋ Змај Врањски	53
ЈАДРАНКА ЋУЛУМ	54
ЈЕЛЕНА СТОЈЧИЋ	57
ЛАТИНКА ЗЛАТНА	60
ЛЕПОСАВА УВАЛИН	63
ЉИЉАНА ГЛИГОРИЈЕВИЋ	65
ЉИЉАНА ФИЈАТ	66
ЉУБОМИР ГЛИГОРИЋ	67

МАЈА ТОМИЋ	69
МИЛАН ДОБРОВОЉСКИ Ранчер	70
МИЛЕНКО МИЛОШЕВИЋ	73
МИЛОШ ИВЕТИЋ	75
МИЉАНА ИГЊАТОВИЋ КНЕЖЕВИЋ	77
МИРЈАНА ЂАПО	79
МИРЈАНА СОКОЛОВИЋ	81
МИРЈАНА ШТЕФАНИЏКИ АНТОНИЋ	84
МИРОСЛАВ МИШЕЛ Болтрес	85
МЛАДЕН АРАНИТОВИЋ	87
НАДА ВУКИЋЕВИЋ Дринска	88
НАТАША ЋОСИЋ	90
НЕНАД ПЛАВШИЋ	92
НИКОЛА ВАСИЋ Тополовачки	93
ПРЕДРАГ ЛАСИЦА	94
РАДЕ ПАНТЕЛИЋ	98
РАНКА СРДИЋ МИЛИЋ	100
РУЖЕНА КРАЋИЦА	104
САВКА КОЗИЋ	105
САЊА ШКОРИЋ	106
САЊИН СТЕВАНОВИЋ МАШОВИЋ	108
САНДРА ГРГУРЕВИЋ	110
СВЕТЛАНА ТОДОРОВИЋ	111
СЛАВИЦА НИЋИФОРОВИЋ - ВЕСЕЛИНОВИЋ	114
СНЕЖАНА ТОМИН	115
СТАНИСЛАВА РАЗУМОВСКАЈА	116
СТОЈАНКА КОВАЧЕВИЋ	117
ТАЊА СИМОНОВИЋ	121
ТИЈАНА ТРКЉА	123
ЦВИЈА АШЋЕРИЋ - МИТРОВИЋ	124

Издавање зборника помогао је:

Град Нови Сад

Градска управа за културу

Петроварадинска тврђава

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-14 (082.2)

821.163.41-32 (082.2)

ЗАТВОРЕНИК НАДЕ : зборник радова VII међународне уметничке колоније „Панонски бисери“ . - Нови Сад : Савез књижевника у отаџбини и расејању, 2013 (Земун : Горапрес) . – 134 стр. : илустр. ; 21 cm

Тираж 300.

Стр. 4–5 : Предговор / Милош Б. Иветић .

ISBN 978-86-7970-106-0

COBISS.SR-ID 279426567